IsabelaVS-Martiriul7-Boca

IsabelaVS-Martiriul7-Boca/14sept.2016/ 92263 car./13803 cuv.

Isabela Vasiliu-Scraba, Martiriul Sfântului Arsenie Boca, un adevăr ascuns la Centenarul sărbătorit la M-rea Brâncoveanu de la Sâmbăta de Sus

Sursa: https://isabelavs2.wordpress.com/parintele-arsenie-boca/isabelavs-martiriul7-boca/
Motto: "Temându-se de puternica înrâurire a lui Iisus asupra poporului, fariseii căutau [după vindecarea mutului îndrăcit], prin orice mijloace, să răcească entuziasmul și chiar să-l micșoreze pe Iisus în fața lor. Căci de ar lăsa curs liber acestor inimi și gândiri entuziaste, ei și-ar pierde conducerea spirituală a poporului. Se înțelege că, în dorința fariseilor de a-și păstra autoritatea, orice cale era bună pentru a-și îndeplini scopul, chiar și cea mai nedreaptă." (Olga Greceanu, *Meditații la Evanghelii*, 2010, p. 107).

REZUMAT DE IDEI : Mistificări istoriografice. Un scaun episcopal neocupat de „ctitorul de frunte al Filocaliei". Cum să împiedici intelectualii și cohortele de tărani să-l aculte pe Sfântul de la Sâmbăta care „predica dumnezeiește". Rectitorirea Mănăstirii Prislop a urmat rectitoririi Mânăstirii Brâncoveanu. Lagăre și închisori de exterminare unde a pătimit Starețul de la Sâmbăta si apoi de la Prislop. Dresații învățământului post-comunist și stupefianta lor credulitate. Părintele Arsenie Boca își vedea propriile suferințe viitoare. Securitatea sovietică nu l-a gasit vinovat. Mărturia unui elev trecut prin „Moara lui Kalușek". Minciuni securiste văzute de cercetătorii de azi ca adevăr revelat.Lățirea minciunii în spusele călugărului Teofil Pârâian. Paradigma „Arsenie Boca – Părăian" după modelul Eliade -Culian' si Noica – Liicean' de promovare a „înlocuitorilor". Uciderea în anii '80 a unui preot polonez asemănătoare cu schingiuirea Părintelui Arsenie Boca la 79 de ani. Mărturii în răspăr cu istoria prefabricată în arhivele Securității și difuzată prin pangare, prin librării și prin internet de cercetători precum A.N. Petcu, G. Enache, V. Manea, F. Bichir etc.

Spusă de un călugăr bătrân (Pantelimon Munteanu înregistrat în 2007 la Mănăstirea Ghighiu) care avea mare evlavie la faimosul stareț de la Sâmbăta de Sus), povestea morţii martirice a ieromonahului Arsenie Boca am putut-o citi în vara anului 2010 pe scribd (paginile 7 si 8 din documentul : *Pe urmele unui sfânt : Arsenie Boca*, 74 de pagini, postat pe Apr., 29, 2009 de
utilizatorul**tileavitali4761** ; https://www.scribd.com/document/14759732/Despre-Parintele-

Arsenie-Boca ; același document de 74 de pagini se poate citi din noiembrie 2012 și pe pagina de internet, https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/pe-urmele-unui-sfant-despre-parintele-arsenie-boca.pdf). În mod curios, în nici unul dintre cele trei volume ale Părintelui Arsenie Boca îngrijite între 2004 și 2008 de P.S. Daniil Stoenescu (*Cărarea împărăției*, Deva, 2004 şi 2006; *"Cuvinte vii"*, Deva, 2006; *Biserica de la Drăgănescu – "Capela Sixtină" a ortodoxiei româneşti*, Deva, 2005), nici în volumul "Episcop Daniil – Părintele Arsenie" (Deva, 2008, cuprinzând si manuscrise inedite de la Sinaia) nu este menționată moartea martirică a Sfântului Ardealului de care au vorbit Părintele Pantelimon (de la Ghighiu) starețа Mănăstirii Bic (județul Sălaj) și preotul Petru Vamvulescu de la Sibiu.

După 23 august 1944 arestat fără a i se putea pune în cârcă nici o infracțiune, întâi de Siguranță apoi de Securitatea (înființată de Ana Pauker) care „dorea cu orice preț să-l poată acuza de legionarism, dar n-au reușit" (pr. N. Streza, *Mărturii despre Părintele Arsenie Boca*, Editrura Credința strămoșească, 2009, p. 427), protosinghelului Arsenie Boca nu i s-a putut înscena nicicând un proces juridic prin care să fie condamnat cu ajutorul unor martori schingiuiți, cum s-a tot procedat după „crucificarea României" la Yalta (vezi volumul „de răsunet internațional" cu acest titlu scris de avocatul Nicolae Baciu și apărut în 1984 în Occident, tradus în engleză, *Sell-out to Stalin. The tragic error of Churchill and Roosevelt*, franceză *L'Europe de l'Est trahie et vendue* și germană *Verraten und verkauft*, 1985, iar după 1990 și în România, *Yalta și crucificarea României,* volum urmat de *Agonia României. 1944-1948. Dosarele secrete acuza,* ediția I-a Ion Dumitru-Verlag, Muenchen,1988 în care apar completări la primul său volum, reeditat în 1997 de Ed. Saeculum I.O., București).

Părintele Arsenie (care prevăzuse cutremurul din 1940, bombardarea Bucureştilor din aprilie 1944 si instaurarea comunismului : „Nu va trece multă vreme până când vor intra secera și ciocanul în țară și nu vor ieși aproape jumătate de veac") a fost prima oară dus la Siguranță în toamna anului 1944 după o slujbă ținută de el la Săliște, apoi, spre sfârșitul aceluiași an, a fost interogat după o slujbă de la M-rea Bistrița (jud. Vâlcea) . In acea perioadă faimosul stareț de la Sâmbăta de Sus era ades invitat de preoții parohi să țină predici pentru întărirea credinței sătenilor. La vremea ocupării României de către armata sovietică, – perioadă care a coincis cu impunerea „regimului comunist al Anei Pauker" (apud. Virgil Ierunca, A. P. fiind agentă sovietică distinsă de Stalin cu gradul de colonel) prin teroare polițienescă, șantaj și fraudarea alegerilor -, s-au succedat aproape an de an „reținerile preventive" si anchetările Părintelui văzător cu duhul (care avea rugăciunea

inimii, apud. Ileana, Princess of Romania, *I live again*, Rinehart& Comp., New York, 1952 ; tradusă și publicată în România după 40 de ani) întâi de „Brigada mobilă". Incadrată în Siguranță dar acționând independent, fiind nucleul viitoarei Securități, „Brigada mobilă" era condusă de Al. Nikolski/ Nicolau/ Boris Grunberg. La Brașov organizația represivă era coordonată de Josif Kaloușek, un fost contabil apropiat al lui Vasile Luca, unul dintre cei cu care Ana Pauger și Teohari Georgescu (/Burah Tescovici) au înființat în 1948 Securitatea dirijată de la Moscova de NKVD/KGB prin directorul Pantiușa Bodnarenko și adjunctul său, Al. Nicolski (1915-1992).
După „vânzarea României" (apud. N. Baciu) la Yalta în februarie 1945, urmată de înlăturarea generalului N. Rădescu, starețul Arsenie Boca -despre care profesorul Stăniloae scria în prefața volumului al III-lea al *Filocaliei* (Sibiu, 1947) că a „reînviat cu viața și propăvăduirea duhul *Filocaliei* în viața religioasă a poporului nostru"-, a mai fost arestat în luna iulie a anului 1945, când înlocuitor la Sâmbăta de Sus i-a fost ieromonahul Serafim Popescu. Intr-una din declarațiile date cu acel prilej, Părintele ieromonah Arsenie Boca își descrie „misiunea majoră" de propăvăduitor a „sfințirii omului care să aibă pacea lui Dumnezeu în sine absolut în orice împrejurări s-ar afla în viață" (23 iulie 1945).
Hărțuirea concomitentă cu instaurarea terorii polițienești a regimului așa-zis „popular" impus de Moscova – dictatură responsabilă „pentru crima colectivă și permanentă săvârșită împotriva întregii națiuni" (vezi Șerban Papacostea, *Crima regimului comunist*, în Revista „22", Anul XVIII, Nr. 8/885, 20-26 febr. 2007, p. 15) -, îl făcuse pe Mitropolitul Nicolae Bălan să dea pe 14 august 1945 dispoziție ieromonahului Serafim Popescu (locțiitor de stareț) ca Părintele Arsenie Boca „să nu părăsească sub nici un motiv incinta sfintei Mănăstiri", să nu spovedească și să nu țină slujbe, ca să nu se mai adune mulțimea obișnuită de credincioși. Abia pe 15 octombrie 1945 mitropolitul ridică interdicțiile privitoare la mărturisiri și la slujbele preoțești („predica dumnezeiește. Nu te mai săturai ascultându-l", spunea Telu Oancea din satul Breaza, Făgăraș), dar menține opreliștea de a părăsi mănăstirea (pr. N. Streza, *Mărturii despre Părintele Arsenie Boca*, 2009, p. 429).
În vara anului următor, Sfântul Ardealului a fost anchetat de Iosif Kalouşek după acea predică din 20 iulie 1946 în care spusese că "lupii vor fi sfâşiaţi de către oile atacate", în sensul că Păstorul cel bun (Iisus Hristos) îi va ajuta pe oamenii credincioşi (oile sale) să scape de lupii atacatori. Este anul în care Valeriu Gafencu, cel care va fi supranumit „Sfântul închisorilor" îi face pe furiș o vizită la Mănăstirea Brâncoveanu, iar apoi îl invită printr-o scrisoare (expediată pe19 mai 1946) să le vorbească într-o duminică celor cca 70

de deținuți politici care deși fuseseră amnistiați nu au fost și eliberați, fiind puși la muncă în lagărul de la Galda. După tipărirea primului volum al *Filocaliei*, „ctitorul de frunte al *Filocaliei* românești”, o duce lui Valeriu Gafencu la Galda, spunându-i că dedicația pe care și-o dorește pe volum i-a „scris-o în inima lui”(ierom.Arsenie Boca). Pe 13 iunie 1946 faimosul stareț de la Sâmbăta dăruise deja preotului Nistor din Brașov primele patru capitole din *Cărarea Împărăției*. Cartea mai fusese copiată la Mănăstirea Brâncoveanu de Serafim Popescu, fapt ce a făcut azi posibilă confruntarea acelorași texte publicate de editori diferiți, cu rezultate diferite (vezi înregistrarea mea de la Sesiunea de comunicări a Universității „1 decembrie 1918” din Alba Iulia, postată pe youtube,https://www.youtube.com/watch?v=w0O_gLroSCk).

Despre anii de după cel de-al doilea război mondial, Antonie Plămădeală își amintea în 2002 cum a „trăit la Sâmbăta cu adevărat sentimente ca în primele zile ale creștinismului”, într-o vreme când „lumea avea o mare credință și o mare evlavie la Părintele Arsenie Boca” (Mitropolit Plămădeală) si când comanda „să fie compromis” (col. Ghe. Crăciun, în Dosarul de urmările operativă nr. 564) nu avusese suficiente mijloace și destul timp pentru a da rezultatele din ziua de azi. Erau vremurile în care starețul de la Mânăstirea Brâncoveanu devenise “mentorul spiritual al întregii Transilvanii şi chiar dincolo de hotarele munţilor” (apud. Mitropolit Antonie Plămădeală). Poetul Lucian Blaga exprimase plastic aceeași idee, spunându-i la Sibiu faimosului predicator că „poartă o căciulă mare cât Ardealul”. În legătură cu întâlnirea dintre renumitul duhovnic de la Sâmbăta și marele filozof devenit profesor la Universitatea Cluj aflată în refugiu la Sibiu, Părintele Nichifor Todor din Sibiu relata următoarele, desigur după apariția în 1942 a volumului *Poziția d-lui Lucian Blaga față de creștinism și ortodoxie* : „unde Stăniloae l-a înțepat cu venin pe Lucian Blaga, Părintele Arsenie Boca l-a uns cu mir”.

Spre a împiedica să să adune miile de oameni să-i asculte predicile, Iosif Kalouşek din Brigada Mobilă (nucleul viitoarei Securități) îl arestează în 7 mai 1948 (de vinerea Izvorului), când nu se terminaseră Sfintele Paşti, sărbătoare la care a fost prezent la M-rea Brâncoveanu și „părintele Stăniloaie și o mulțime de tineri, cei mai mulți...studenți. La sfârșitul Slujbei Învierii, Părintele a citit o rugăciune de dezlegare. Finalul acestei rugăciuni a fost mișcător până la lacrimi, mai ales când Părintele a rostit cu ochii plini de lacrimi : Iartă-i Doamne! Toți cei prezenți plângeau, gândindu-se poate că acesta e momentul solemn al despărțirii Părintelui de Mănăstirea Sâmbăta.” (vol. *Alte mărturii despre Părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2008, p.11).

Închis și torturat la Brașov (vezi amintirile preotului Ioan Comșa care a fost închis în aceiași perioadă cu Părintele Arsenie,http://apostolatintarafagarasului.blogspot.ro/2011/11/parintele-arsenie-boca-si-evanghelia.html) dar și la Făgăraș, elevii de liceu arestați după faimosul stareț de la Sâmbăta au putut citi pe pereții unei celule cuvinte de îmbărbătare scrijelite de Părintele Arsenie Boca (apud. Victor Roșca, *Moara lui Kalusek*). După schingiuiri atroce noaptea în timp ce deținuții cu care împărțea camera dormeau : („cineva a intrat tiptil...și cu o mână l-a tras de picior, iar cu cealaltă i-a făcut semn să tacă...Spre ziuă...am distins mersul târâș al unui schilodit între pașii indesați ai gardienilor care-l cărau de subțiori”. cf. Victor Roșca, op. cit.), starețul Arsenie Boca a dat vreo șase declarații în aproximativ trei luni (de la începutul lunii mai până prin luna august, după o mărturie care semnalează prezența ierom. Arsenie Boca la 1 septembrie 1948 în mânăstire). Conținutul declarațiilor nu a interesat organele represive, întrucât îndiferent ce scria arestatul, Kaloușek urmărea să-i fabrice postura de „căpetenie” politică si „dirijor spiritual” al opozanților ocupației rusești „care a făcut atâta rău” (notă informativă din 16 dec. 1948, cf. *Părintele Arsenie Boca în Arhivele Securității*, Sibiu, 2013, p.181). Despre acea perioadă Mitropolitul Antonie Plămădeală a scris (în cunoștință de cauză) că “toţi cei care au participat la cursurile de spiritualitate creştină din anii 1946-1948 (care alcătuiesc *Cărarea Împărăției*, 1995), ştiu că Părintele Arsenie n-a îndemnat la rezistenţa armată”.
Abuzivele arestări ale faimosului predicator pe care-l aprecia în mod special, l-au determinat pe Mitropolitul Nicolae Bălan să-l mute de la Sâmbăta de Sus la Mânăstirea Prislop pe 22 noiembrie 1948, cu prilejul unui periplu pe la diferite lăcașuri mănăstirești din Ardeal. Vorbind în Aula Patriarhiei pe 5 iunie 1998, Mitropolitul Clujului şi al Feleacului a zis cu fermitate: “ştiu eu cu siguranţă că Patriarhul Iustinian se gândea să-l cheme pe Părintele ieromonah Arsenie Boca la treapta arhieriei. Dar...Arsenie Boca a fost arestat si dus în lagăre de muncă forţată” (Î.P.S. Bartolomeu Anania).

În volumul lui Victor Roșca, *Moara lui Kalușek. Începutul represiunii comuniste* (Ed. Curtea Veche, București, 2007, pp. 87-94) autorul amintește și el că „în 1948 Patriarhia Română avansase numele ieromonahului Arsenie Boca pentru a fi titularizat episcop [adevăr istoric atestat în 1998 de mitropolitul Bartolomeu Anania]... Ministerul Cultelor a cerut informații... și ...în locul deciziei de numire în scaunul episcopal, s-a hotărât imediata lui arestare. Un preot cu atâta autoritate și cu așa o puternică influență asupra masei de credincioși trebuia scos repede din biserică și întemnițat... O acuzație foarte gravă era

faptul că dăduse viață... și făcuse din așezământul monahal brâncovenesc de la poalele Munților Făgăraș un centru de spiritualitate creștină... În ultimii doi ani, însăși prezența lui în mijlocul satelor din Țara Făgărașului devenise... o sfidare la acțiunea de sovietizare" (Victor Roșca, *Moara lui Kalușek*, 2007, p. 94. La punctul 34 dintr-o directivă – găsită în Polonia și la STASI din RDG, emisă de NKVD/KGB la Moscova pe 2 iunie 1947 în documentul K-AA/CC 113, publicat prima dată în 1981 în ziarul polonez „Novi Dzienic", iar după 1991 în ziare din România, cuprinsă și de istoricul Gh. Buzatu în volumul *Războiul mondial al spionilor*, Iași, 1991 -, se preconiza ca „activitatea cultural educativă să fie astfel dirijată încât **să rezulte o antipatie generală împotriva bisericii**". Asemenea directivă se pare că este în vigoare și astăzi, dacă ne gândim la articolele cripto-comuniștilor care ponegresc biserica ortodoxă și militează pentru scoaterea orelor de religie din școli).

Iată puținele informații pe care le-am găsit despre pătimirea Părintelui Arsenie Boca, stareţul de la Mânăstirea Brâncoveanu care și-a pus o amprentă de neșters asupra locurilor nu numai prin „mișcarea religioasă pe care a trezit-o în jurul Mânăstirii de la Sâmbăta de Sus, pe cele mai autentice baze ale tradiției ortodoxe și cu mijloacele celei mai curate duhovnicii" (cum scria în ziua Înălțării Domnului 1947 la București profesorul Staniloae în „Cuvântul înainte" al celei de-a doua ediții a *Filocaliei*, vol. I, Sibiu, având un desen al Părintelui Arsenie Boca pe copertă), ci și înființând atelierul cu „cea mai importantă școală de pictură din țară", care și-a continuat activitatea după mutarea la Prislop a fondatorului ei. (Prin 1981, o expozițiile cu icoanele pictate la M-rea Brâncoveanu a fost organizată peste graniță, vezi amintirile despre *Calvarul Mitropolitului Nicolae Mladin*, în rev. „Formula As", nr. 1088 din 2013, URL http://www.formula-as.ro/2013/1088/spiritualitate-39/pe-urmele-parintelui-arsenie-boca-calvarul-mitropolitului-nicolae-mladin-16929).

"Mişcarea de reînviere duhovnicească de la Sâmbăta" îi trezește entuziasmul teologului Nichifor Crainic care fusese si profesor universitar de mistică: "Ce vreme înălţătoare când toată ţara lui Avram Iancu se mişca în pelerinaj, cântând cu zăpada până la piept, spre Sâmbăta de Sus, ctitoria voievodului martir Constantin Brâncoveanu!". Dar academicianul Nichifor Crainic fusese și directorul „Gândirii", una dintre cele mai de seamă reviste de cultură din interbelic la care au colaborat, din 1921 până la desfiinţarea revistei, mari nume ale culturii româneşti în perioada ei de maximă înflorire: Lucian Blaga, N. Crainic, Al. Busuioceanu, N. I. Herescu, D. Stăniloae, Vasile Băncilă, Dan Botta, Vasile Voiculescu, Gheorghe Vrabie, Ion Pillat, Tudor Vianu, Mircea Eliade, Emilian

Vasilescu, Al. Marcu, Ovidiu Papadima, George Gregorian, Ioan Coman, N. Crevedia, Bazil Munteanu, Radu Gyr, Petru P. Ionescu, dr. Nicolae Roşu, Ion Marin Sadoveanu, Sergiu Grossu, Aron Cotruş, Dragoş Protopopescu, Gib. I. Mihăilescu, Gherghinescu Vania, D. Caracostea, Vintilă Horia, Stefan Baciu, Zorica Lațcu, Victor Papilian, etc (despre revista „Gândirea" și despre „gândirismul" lui Crainic a vorbit poetul Radu Gyr în 1969, vezi Isabela Vasiliu-Scraba, *Radu Gyr despre falsificarea istoriei literare la „acrobatul" George Călinescu*, URL https://isabelavs2.wordpress.com/articole/isabelavs-crainicgandirea/).
Într-una din declarațiile date de teologul Nichifor Crainic, el spunea că ieromonahul Arsenie Boca este total apolitic și că „avea legături cu toți preoții și profesorii de teologie din Sibiu și în special cu profesorul Dumitru Stăniloae cu care traducea împreună o voluminoasă colecție de cărți de teologie ce poartă numele generic de *Filocalia*" (N.Crainic, pe 11 oct. 1955 în vol.: *Părintele Arsenie Boca, obiectivul „Bratu"*, Cluj, 2009, p.45). Lucrul în echipă la traducerea *Filocaliei* era bine cunoscut la vremea aceea, fiind confirmat de următorul pasaj dintr-o scrisoare (confiscată de Securitate) trimisă pe 6 iulie 1950 de părintele Cleopa: „Mila Domnului să vă plătească dragostea și sârguința care ați depus la scrierea *Filocaliei*, împreună cu Păr. Prof. Dr. Dumitru Stăniloae, că ați dat la lumină acest tezaur mistic și ascetic al Sfinților Părinți" (*Părintele Arsenie Boca în Arhivele Securității*, vol. II, Sibiu, 2014, p.642).
Entuziasmat de reînvierea duhovnicească de la Sâmbăta de Sus fusese însuși profesorul Dumitru Stăniloae care i-a dedicat Sfântului Ardealului cel de-a treilea volum al *Filocaliei* cu următoarele cuvinte scrise la București pe 6 ianuarie 1948: ***„Prea Cucerniciei Sale Părintelui Ieromomah Arsenie, care a reinviat, cu viața și cu propăvăduirea, duhul Filocaliei în viața religioasă a poporului nostru"*** . Această dedicație a fost cenzurată la toate succesivele reeditări dinainte și de după 1990. Dedicația către Părintele Arsenie Boca lipsește din volumul III scos în 2009 de Humanitas care a cenzurat în 1995 și dedicația către profesorul Nae Ionescu pe care Noica o scrisese pe teza sa de doctorat *Schiță pentru istoria lui Cum e cu putință ceva nou* (1940, a doua ediție în 1995).
Întrebarea pe care Vasile Andru o formulase într-un mail din 12 ianuarie 2015 : „Cine, concret, cenzurează ?" își află lesne răspunsul la citirea numelui editurii și a îngrijitorilor volumelor *Filocaliei* care nu reproduc nici coperta primei ediții desenată de Părintele Arsenie Boca, nici prefețele scrise de traducătorul Stăniloae (vezi Isabela Vasiliu-Scraba, *Parintele Arsenie Boca, Zorica Lațcu si Nichifor Crainic în culisele traducerii primei jumătăți a Filocaliei,* on-line *https://isabelavs2.wordpress.com/parintele-arsenie-boca/isabelavs-tradufilocalia5/*) între 1946 și 1948 și nici dedicația volumului al III-lea.

Dintr-o inadmisibilă (și poate chiar intenționată) „scăpare”, numele fondatorului atelierului de icoane de la Mănăstirea Brâncoveanu de la Sâmbăta de Sus nu apare trecut nici pe pagina de internet a Mânăstirii Brâncoveanu si nici în *Ghidul mănăstirilor din România* tipărit de Editura Sophia din București (2010, p. 192). Date despre inițierea atelierului (începând cu data de 6 febr. 1940) se pot afla doar în cartea preotului N. Streza în care au fost fotocopiate rândurile scrise (la Academia Teologică din Sibiu) de către diaconul Boca Zian pe 19 aprilie 1940 către mitropolitul Nicolae Bălan : „în urma binecuvântării Înalt Prea Sfinției Voastre de-a lua tonsura monahală la Mânăstirea Brâncoveanu și de a deschide atelierul de icoane, cu duhovnicească smerenie Vă rog să binevoiți a-mi aproba ultimele cheltuieli în legătură cu aceasta, în sumă de 32000 lei…” (pr. Nicolae Streza, *Mărturii despre Părintele Arsenie Boca*, Ed. „Credința strămoșască”, 2009, p. 420).

Dar contribuția starețului Arsenie Boca nu se rezumă la înființarea atelierului de pictură. El a lucrat substanțial la refacerea si înfrumusețarea Mănăstirii prin amenajarea artistică a parcului din jurul bisericuței, pe care a pictat-o unde se necesita. Iar toate acestea le-a făcut în circa zece ani petrecuți la Sâmbăta de Sus unde a fost tuns în monahism pe „3 mai 1940 cu ocazia Praznicului Izvorului Tămăduirii din Săptămâna Luminată, în cadrul unei Sfinte Liturghii solemne, de către Mitropolitul Nicolae Bălan, înconjurat de un sobor de preoți și mulțime de credincioși” (op. cit., p. 412) si unde pe 10 aprilie 1942 a fost hirotonit preot monah si tot atunci „instituit ca Duhovnic și Stareț al Mănăstirii Brâncoveanu” (ibid.). O primă restaurare a micii biserici fusese făcută tot prin grija Mitropolitului Bălan în perioada 1927- 1936 (vezi poza din vol. Părintele Arsenie Boca, *Omul, zidire de mare preț*, Ed. „Credința strămoșască”, 2009, p. 171), când pictor bisericesc a fost Zahiu Raiciu care a pictat și biserica Galata de la Iași.

Arestat la Râmnicul Vâlcii (eliberat de la București pe 28 iulie 1945), ieromonahul Arsenie notează pe 23 iulie 1945 că înainte de a doua venire a lui Hristos, căderea din creștinism va fi prin căderea din iubirea de oameni, că ateismul va pustii inima oamenilor „de iubirea lui Hristos”. Negația împărăției lui Dumnezeu și a nemuririi, a învierii lui Hristos „va tinde să cuprindă tot Pământul” (părintele Arsenie Boca). Tot încercând a găsi un motiv mai serios de arestare, autoritățile comuniste i-au trimis odată un securist să-i spună la spovedanie că „a omorât un rus”. Părintele i-a răspuns: „Mă, dacă tu l-ai omorât, și tu vei muri.” Episodul este povestit de pr. Ioan Ciungara din Copăcel, căruia (prin anii șaptezeci) Părintele Arsenie Boca i-a explicat următoarele : „dacă îi spuneam că bine a făcut că l-a omorât, că uite, **suntem sub stăpânirea lor**, imediat mă aresta. Dar dacă

i-am spus că și tu vei muri, el nu și-a dat seama, pentru că muritori suntem toți. Astfel n-a avut cum să mă prindă în acest cuvânt meșteșugit” (*Alte mărturii despre Părintele Arsenie Boca*, vol. III, 2008, p. 24).

In temniță fiind, academicianul Nichifor Crainic (scos din Academie împreună cu acad. Lucian Blaga, acad. Gh. Brătianu si mulți alți scriitori și istorici români, vezi *Paradigme ale devierii. Tardive lovituri date dușmanului de clasă*, în vol. Isabela Vasiliu-Scraba,*Contextualizări. Elemente pentru o topologie a prezentului*, Ed. Star Tipp, 2002, ISBN 973-8134-24-2, pp.137-144) mai scria în declarația din 11 octombrie 1955 că starețul de la Sâmbăta de Sus a „desfășurat o mare activitate pastorală, cu răsunet adânc, atât în rândurile țărănimii cât și a intelectualilor”.

La data arestătii sale din 7 mai 1948 mânăstirea Brâncoveanu era încă în reconstrucție : „Sfântul Părinte Arsenie era de multe ori obosit deoarece muncea foarte mult și fizic scoțând pietre din râu” (Sora Aurica Tinca, în vol. *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p. 108 ; în *Autobiografia* pe care o redactează în arest pe 23 iulie 1945, ieromonahul Arsenie scrie că în primii doi ani s-a ocupat de gospodărie, fiind primul si singurul călugăr la M-rea Brâncoveanu, că apoi s-a călugărit Serafim Popescu pe care-l rugase să primească preoția. „Așa au început slujbele la Mănăstire”. In iarna 1941-1942 s-au trezit cu o „avalanșă de oameni de toate vârstele si treptele” sociale, astfel că „s-a văzut silit” să primească si el preoția în primăvara anului 1942. Despre „avalanșa de oameni” trebuie să-i fi povestit prin scrisori și rudele lui Cioran, tatăl (protopop) și fratele său care a voit să se călugărească dar a fost convins de Emil Cioran să nu facă acest pas. In periada pariziană, când a scris *Noaptea de Sânziene*, Mircea Eliade îl amintește de faimosul stareț de la Sâmbăta în personajul călugărului Anisie care se ocupa cu grădinăritul ; despre romanul scris de Eliade între 1949 și 1955 vezi și https://www.youtube.com/watch?v=V8Pndr70irk).

Ieromonahul Arsenie Boca a conceput (după model athonit) înfrumusețarea împrejurimilor mănăstirii printr-o minunată grădină (vezi poza din 1946 în vol. Părintele Arsenie Boca, *Omul, zidire de mare preț*, Ed. „Credința strămoșească”, 2009, p. 164) impresionând – chiar după mutarea sa la Prislop-, vizitatorii străini aduși de Mitropolitului Nicolae Bălan la Sâmbăta de Sus, după cum am citit dintr-o scrisoare de mulțumire adresată de un vizitator englez postată pe pagina de internet a Mânăstirii Brâncoveanu, unde era adăugată si informația (manipulatoare, desigur) că la data respectivei vizite era și tânărul Teofil Părăian călugăr pe acolo.

Ca un prim bilanț al persecuției la care a fost supus „cel mai faimos călugăr român” (din vremea succesului Asociației bucureștene „Rugul Aprins” si a pelerinajelor la Mănăstirea Vladimirești de lângă Tecuci) reținem arestul între 17 iulie –28 iulie 1945 de la Râmnicul Vâlcei ocazie cu care a fost dus si la București, urmat de anchetarea prelungită vreo trei luni din 7 mai până prin august 1948, arestare „scurtată” de Florin Bichir (membru C.N.S.A.S.) la „o lună si jumătate”, cum apare trecut și în Wikipedia românească, enciclopedie on-line confiscată de o mafie cu interese ascunse, dar vădit anti-românești (vezi Isabela Vasiliu-Scraba, *Wikipedia.rocitită printre rânduri*, text în ediția tipărită pe hârtie a revistei „Vatra Veche”, Târgul Mureș, 2/2014, pp. 46-50, sauhttp://www.isabelavs.go.ro/Articole/IsabelaVS-WIKIPEDIAro19.htm).
Înjumătățirea perioadei când a fost anchetat de Kaloușek din mai până în iunie nu corespunde cu mărturia unui tânăr arestat în 1948 fără să fi comis nici o infracțiune și ținut în regim de exterminare vreme de 13 ani de zile. La Siguranța din Brașov elevul Luca Călvărăsan (1925-2010) primeste la **sfârșitul lunii iulie 1948** din mâncarea stareţului Arsenie Boca pe care acesta avea voie s-o împartă „si la cei din beciul Siguranței”. Elevul consemnează peste ani că n-a îndrăznit să-l abordeze atunci „din cauza gardianului”, dar prezența stareţului de la Mănăstirea Brâncoveanu i-a „făcut bine în plan sufletesc” (vezi L. Călvărășan, *Istoria în lacrimi*, vol.I-II, Sibiu, Ed. Bucura, 1998, online la http://www.fericiticeiprigoniti.net/arsenie-boca/1433-parintele-arsenie-mangaietorul-flamanzilor-din-temnita ; semnificativă în această pagină de internet este ascunderea morții martirice a Sfântului Arsenie Boca și puținătatea memoriilor de închisoare consultate - numai două-, știut fiind că publicarea unor asemenea documente a fost absolut interzisă în comunism. Fizicianul G. Manu spusese celor care vor supraviețui temniței comuniste următoarele cuvinte: „Dacă nu scrii, să știi că nu comuniștii ne-au ucis, ci voi care nu spuneți ce am trăit noi aici”).
Pe când obișnuia să meargă și el în pelerinaj la Sâmbăta să-l asculte pe Sfântul Ardealului care „predica dumnezeiește”, profesorul Dumitru Stăniloae scrisese că Părintele Arsenie Boca „**a fost un fenomen unic în istoria monahismului românesc, adică o personalitate de o înaltă statură monahală, cum n-a mai avut Biserica noastră Ortodoxă Română**”. După mutarea la Prislop, în februarie 1949 Patriarhul Iustinian îl trimite pe Sfântul Ardealului să cerceteze cinci mânăstiri de călugărițe greco-catolice, misiune în urma căreia Părintele a scris un referat pe 17 iunie 1949 (din păcate publicat în revista „Studii teologice” după mai bine de jumătate de secol în formă cenzurată).

Între 1948 și 1952, inspector general al Direcției Penitenciarelor din M.A.I. a fost colonelul Zeller (implicat în „experimentul” de la Pitești exportat de sovietici doar în România, apud. Ion Varlam, *Pseudo-România. Conspirarea deconspirării*, București, 2004). Prin Decretul 6/14 ianuarie 1950 s-a hotărât întemnițarea (fără hotărâre judecătorească a celor care defăimează regimul si celor eliberați din detenții care necesită un surplus de reeducare) de la 6 luni la 2 ani cu prelungiri în lagărul de la Canalul Dunăre-Marea Neagră doar în baza deciziilor Direcției de Cercetări Penale condusă de Mișu Dulgheru (/Dulberger, fost anchetator în „Brigada mobilă”), avându-l ca locțiitor din 1948 până în 1952 pe Samuel Antoniu/ Antonovici (vezi *Lista cu cadrele Securității* alcătuită în 2006 de Armand Goșu, Stejărel Olaru, etc.). De la Prislop, Părintele Arsenie Boca a fost arestat (fără nici un mandat, cum scrie maica Zamfira în memoriile sale către episcopia Aradului și către Patriarhie) de zece securiști la 4 dimineața pe 16 ianuarie 1951, anchetat, bătut și supus regimului de exterminare de la Canalul morții („*Drumul fără pulbere*”, proslăvit de scriitorul Petru Dumitriu care a „împrumutat” – fără trimiterea necesară la sursă – titlul murdarei sale scrieri din poezia *Cântecul Dunării* a marelui poet Nichifor Crainic, vezi rev. „Gândirea”, Serie nouă, Anul VII, Nr. 4-5/1998). Lipsirea de libertate a cumulat 14 luni de zile, până pe 25 martie 1952, dată la care a revenit la Prislop cu o hârtie de eliberare de la Direcția unităților de muncă pe care era trecută ziua de 17martie 1952.
Anul imediat următor, din Mănăstirea Prislop (găsită în ruină si reclădită, dotată cu clopote, pictată și practic rectitorită), Părintele Arsenie Boca este „reținut preventiv” de Rusalii (7 iunie 1953), după ce fusese arestat Givulescu Cornel (1893-1969), profesor de muzică psaltică la Conservatorul din Cluj care a fost întemnițat între 26 mai 1953 și 4 iulie 1955 pe motiv de lecturi antroposofice. Părintele Arsenie Boca îi făcuse o vizită la Cluj si „scenarita” securiștilor din conducerea acestui aparat represiv a găsit prilej să invoce pericolul răsturnării regimului comunist prin învățăturile steineriene, diferite de doctrina totalitarismului comunist care întemnițase, schingiuia în anchete și tortura în închisori prin bătaie, foame și frig milioane de români din țară și din provinciile incorporate în URSS. „Opisul de documente” (publicate în 2014 de Editura Agnos din Sibiu în parteneriat cu Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității) în cel de-al doilea volum (*Părintele Arsenie Boca în Arhivele Securității. Prislop 1950-1959*) cuprinde puține informații despre urmărirea membrilor „organizației contrarevoluționare antropozofice” care spuneau despre Părintele Arsenie Boca ce spunea mai toată lumea de un vreo zece ani, anume că are darul vederii în duh (al clarviziunii).

Documentele care să ateste arestarea „preventivă" de Rusalii în 1953 au fost îndepărtate din arhivistica contrafăcută în vederea manipulării. După opinia unui comentator („teodor"), dosarele Părintelui Arsenie Boca ar fi folosite de cercetătorul Florin Duțu ca „adevăruri revelate"(cu referire la vol. : *Și cărțile au fost deschise*, 2013). Acest mod de folosire se poate însă constata la absolut toți cercetătorii de arhive securiste ajunse la C.N.S.A.S., fără nici cea mai mică excepție, ceea ce explică de ce „s-a lățit minciuna aceasta că Părintele Arsenie a murit, nu muceniceşte, ci de boală și bătrânețe" (pr. Petru Vamvulescu, *Viața lui Arsenie Boca*, Ed. Artemis, București, 2014, pp.9-10). La o anchetă, un bătăuș securist i-a spus unui deținut politic următoarele cuvinte care i s-au întipărit fidel în memorie, cu atât mai fidel cu cât sinistrele profeții securiste s-au adeverit prin întreaga tevatură post-comunistă făcută în jurul unor declarații de anchetă lovite de nulitate datorită metodelor bestiale prin care au fost obținute: **„vă vom obliga – prin metodele noastre – să declarați numai ce vrem noi. Aceste declarații smulse cu cleștele înroșit în foc LE VOM PĂSTRA ca mărturii, ca acte de ARHIVĂ, după care se va scrie istoria…Noi creem istoria așa cum ne convine…Voi o veți scrie cu mâinile voastre așa cum…noi am imaginat-o în dosarele ticluite de noi"** (1995, Octavian Voinea, *Masacrarea studențimii române la Pitești, Aiud, Gherla*, etc.). Pentru a zdruncina cât de puțin credulitatea cercetătorilor care tot redau conținutul unor declarații îndosariate și păstrate de Securitate, le recomandăm să mediteze asupra următorului pasaj : **„m-au trimis în camera de tortură fără ochelari, ca să văd ghioagele de lovit, cleștii de smuls unghii, sângele de pe pereți și toate instrumentele de caznă pe care le aveau…M-au pus la *rotisor* : legat cu capul în jos și cu picioarele în sus și mi-au lovit la tălpi până am leșinat. Apoi dădeau cu apă și o luau de la capăt. Si asta a durat zile întregi. În pauze mă aruncau la subsol și peste mine aruncau câteva găleți cu apă rece ca ghiața. M-au bătut apoi cu sârme groase, de la ceafă până la tălpi. Eu pierdusem noțiunea timpului…Au trecut zile și zile și nu vroiam decât să mor, să scap de tortură. Într-o zi mi-au adus actul de punere sub acuzare și mi-au spus că, dacă nu semnez, tortura va continua. Am semnat tot ce-au vrut"** (cap. Canalul Dunăre – Marea Neagră, mărturia lui Costache Caragață, în vol. : Fabian Seiche, *Martiri și mărturisitori români din secolul XX. Închisorile comuniste din România*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2014, ediția II-a, p.570 ; spre deosebire de multe alte fișe de martiri, extrem de neinteresante si nedocumentate sunt în această carte puținele pagini despre Părintele Arsenie Boca).

In volumele cu mărturii ale celor care l-au cunoscut pe Sfântul Arsenie Boca (publicate de Ion Cișmileanu la Editura Agaton din Făgăraș) este menționată acestă întemnițare din

1953 care nu are lăsată vreo piesă doveditoare la dosar. Amănuntul arestării Părintelui Arsenie Boca a fost reținut cu fidelitate de un pelerin venit la Mănăstirea Prislop de Rusalii, fiindcă în aceeași zi de sărbătoare îi născuse nevasta. În „opisul de documente" găsim doar informația că în luna iulie 1955 Părintele Arsenie Boca era din nou la Prislop, neparticipând la slujbe. De altfel, si după experiența lagărului de exterminare de la Canalul Dunăre-Marea Neagră, Părintele Arsenie Boca a ales votul tăcerii, neținând predici și nevorbind decât în scris cu maicile de la Prislop.

In anul desființării Mănăstirii Vladimirești, când trupe de peste douăsute de Securiști condusi de generalul N.K.V.D. Boris Grumberg alias Nicolski (/Alexandru Nicolau) aresteazá 340 de măicuțe aflate la Mănăstirea Vladimiresti de lângă Tecuci, Părintele Arsenie Boca este din nou „arestat preventiv". Dar nu pe 11 noiembrie, cum scrie Adrian N. Petcu, luându-se după data ștampilei Procuraturii Militare din Timișoara (*Părintele Arsenie Boca în arhivele Securității*, vol. II, Sibiu, 2014, p.672), ci în septembrie 1955, prin tortură obținându-se 9 declarații, 6 în septembrie : pe 21, pe 26, pe 27, pe 28, pe 29 și pe 30 sept. și 3 declarații în octombrie, pe 1, pe 3 și pe 5oct).
O altă greșală a acestui cercetător C.N.S.A.S. (căruia nu-i trece prin cap să refacă istoria prin citirea în paralel a memorialisticii foștilor deținuți politic sau a altor izvoare diferite de cele oferite de tabăra foștilor torționari) a rezultat dintr-o neatentă citire a foilor îndosariate: Adrian Nicolae Petcu a sărit peste cuvântul „preventiv" (A. N. Petcu, *Părintele Arsenie Boca în percepția poliției politice din România*, postat pe 29 sept. 2014 pe http://www.mărturisitorii.ro). Cu ceva mai multă atenție, el n-ar fi scris că Părintele Arsenie Boca a fost „condamnat șase luni", când în realitate Părintele a fost „deținut preventiv". Unui anchetator venit de la „centru", arestatul Liviu Brânzaș îi atrăgea atenția (în 1951-1952) asupra maghiarei vorbită de anchetatorii de la Oradea : „Nu ați observat dumneavoastră cine sunt cei care anchetează aici și ce limbă vorbesc ?" (pr. Liviu Brânzaș, *Jurnal din închisoare : Raza din catacombă*, București, 2001, p. 64 ; recomandăm citirea -cu același discernământ cu care sunt parcurse scrierile „informative" ale lui V. Tismăneanu (fiul stalinistului L. Tismăneanu din garda veche a Anei Pauker) -, următoarelor scrieri „informative" : Neagu Cosma, *Mari crime împotriva națiunii române. Contribuția unor minorități naționale la bolșevizarea României*, 1995 și Radu Teodoru,*România ca o pradă*, Ed. Lucman, 2005).
Duhovnicul de la Prislop a fost în 1955 închis prin prelungiri ale **Mandatului de arestare preventivă** valabil 2 luni, emis la patru zile după arestare. Din al doilea volum *Părintele*

Arsenie Boca în arhiva Securității (Sibiu, Ed. Agnos, 2014, 47 lei) se constată că pe formularul completat după arestarea din 20 sept. 1955 nu scrie că ar fi fost arestat, ci „**prevenit** în ziua de 20 IX 1955" (la p. 692). Schingiuit în diverse locuri de detenție neîncălzite iarna (Timișoara, Jilava, Ocnele Mari, Oradea) din 20 septembrie 1955 până pe 7 aprilie1956, Părintele Arsenie Boca a contractat probabil tuberculoza menționată în 4 februarie 1964 de informatorul Iulian Nicoară din Sibiu, care specificase că din cauza tuberculozei „medicii i-au interzis postul" acestui călugăr riguros, „exagerat în pretențiile de viață curată".

Din dosarele de urmărire publicate disproporționat de luxos și de costisitor pentru gunoiul pe care-l conțin (murdării cu un grad foarte ridicat de „toxicitate spirituală", cum spunea monahul Moise Iorgovan) mai aflăm că informatorul „Tâmplaru" consemnase într-o notă cum Părintele i-a spus în 1984 că „a fost cercetat și de securitatea sovietică, dar nu a fost găsit vinovat" (vezi *Părintele Arsenie Boca – un om mai presus de oameni*, Editura Agaton, Făgăraș, 2011, p.18).

De toate anchetările și arestările fără motiv ale Părintelui Arsenie Boca este greu de aflat, căci dosarele lui de urmărire au fost cu siguranță „periate" de dovezile multor abuzuri ale unui stat polițienesc menținut 45 de ani prin „încarcerarea în masă a populației, cu prioritate a elitelor politice, intelectuale, economice, ecleziastice, militare și țărănești – într-un cuvânt, din toate sferele de activitate" (vezi articolul istoricului Șerban Papacostea din febr. 2007 intitulat *Crima regimului comunist*). Referitor la arestările abuzive care nu apar consemnate în dosarele contrafăcute de securiști, o maică povestea de arestarea Părintelui în 1959, cu prilejul desființării Mânăstirii de la Prislop, când Părintele Arsenie Boca avea niște coaste rupte în urma unei căderi.

La Mănăstirea Prislop (redeschisă în 1976 prin grija Patriarhului Justinian), Părintele îndemnase măicuțele să „pună perdele la ferestre", să se mai ferească de securiștii care-l urmăresc în permanență : „Eu când pornesc din București și ei pornesc, ajung înaintea mea aici" (maica Marina Lupu, stareța Mînăstirii Bic din jud. Sălaj, în vol. : *Alte mărturii despre Părintele Arsenie Boca*, 2008, p.45).

Pentru rezultatele submediocre ale cercetării de arhivă, demn de semnalat ne pare faptul că cei care au consultat dosarele de Securitate ale Părintelui Arsenie Boca nu si-au pus în mod serios problema clarificării perioadelor de detenție. În volume cu pretenții așa-zis „academice" (scoase de George Enache, Adrian Nicolae Petcu sau Vasile Manea din 2009 încoace) arestările Părintelui Arsenie Boca sînt imprecis amintite, ca ceva secundar. Dar încă și mai gravă credem că este problema **credibilității**documentelor din ultimul dosar

numărând 20 de file.   Lipsa de dubiu asupra veridicității informațiilor îndosariate a ruinat în acest caz întregul efort al cercetătorilor preocupați să redea cât mai fidel paginile oferite de cei care i-au pricinuit Părintelui Arsenie Boca moartea martirică. Spinoasa problemă a credibilității trebuia pusă mai ales la citirea documentelor care atestă, vezi Doamne, „scoaterea de sub urmărire".
Unica grijă a cercetătorilor a fost să numere din 7 octombrie (data așa-zisei încetări a urmăririi și prigoanei securiste) până în 28 noiembrie (data morții, prevăzută dinainte de 1983 când s-a sfințit Biserica de la Drăgănescu) durata a „două luni" de „suferință la pat", pornind de la informația (poate reală, dar nu în mod obligatoriu reală) că Părintele Arsenie nu s-a sculat din pat și n-a discutat cu securistul din Sinaia care l-a vizitat pe 29 septembrie și care a scris că l-a găsit bolnav la pat.

Convinși de „adevărul revelat" al documentului din 7 octombrie 1989, toți cercetătorii oficiali interesați de mărturii legate de viața și pătimirile Sfântului Arsenie Boca au desconsiderat la unison relatarea din toamna anului 2007 de la Ghighiu a călugărului Pantelimon Munteanu care, având (împreună cu părintele Dometie) mare evlavie la Sfântul Arsenie Boca, au presimțit că Sfântul Părinte e pe moarte, zăbovind cam o săptămână la Sinaia până ce li s-a spus că „a murit Părintele", constatând apoi pe 4 decembrie 1989 la înmormântare semnele schingiuirii securiste din care i s-a tras Părintelui Arsenie moartea (vezi paginile 7 si 8 din documentul : *Pe urmele unui sfânt : Arsenie Boca*, 74 de pagini, care se poate citi din noiembrie 2012 din ;https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/pe-urmele-unui-sfant-despre-parintele-arsenie-boca.pdf ; pasajul l-am trecut în art. : Isabela Vasiliu-Scraba, *Moartea martirică a Părintelui Arsenie Boca – un adevăr ascuns la Centenarul sărbătorit la Mănăstirea Brâncoveanu*, pe hârtie în rev. „Asachi", Piatra Neamț, decembrie 2010, p.6 ; precum și în rev. „Argeș", Pitești, octombrie 2010, tot pe suport de hârtie).
În legătură cu finalul vieții „celui mai mare duhovnic român din secolul XX" care fără nici o vină a suportat iadul anchetărilor, temnițelor comuniste și a Canalului Morții, semnificativă este apariția unui volumaș cu evidente intenții de deformare a adevărului la un an după tipărirea în două reviste a articolului meu despre ascunderea adevărului privitor la moartea martirică a Părintelui Arsenie Boca. În 2011 o editură din Ploiești publica într-o cărțulie (de 94 pg.) câteva articole din „Formula As"   în care „mărturia Părintelui Pantelimon" era „cosmetizată", lipsind din ea exact acel pasaj copiat de mine de pe scribd (paginile 7 si 8 din documentul :*Pe urmele unui sfânt : Arsenie Boca*, 74 de

pagini, postat pe Apr., 29, 2009 de
utilizatorul **tileavitali4761** ;https://www.scribd.com/document/14759732/Despre-Parintele-Arsenie-Boca), pasaj citat în articolul apărut în octombrie 2010 în revista „Argeş" apoi în decembrie 2010 în revista „Asachi". Volumașul de 6 lei intens distribuit prin librării și pangare are ca titlu :*Părintele Arsenie Boca :* ***Mărturia părintelui Pantelimon*** (Editura Cristimpuri, Ploiești).

Î.P.S. Serafim Joantă, Mitropolitul Germaniei, Europei Centrale și de Nord, spunea că „urmărirea Părintelui Arsenie Boca a fost încheiată doar cu o lună înainte de moartea sa, deși, din cauza unei paralizii, n-a mai putut ieși din casă în ultimii doi ani ai vieții" (*Fost-am om trimis de Dumnezeu*, Ed. Agnos, Sibiu, 2012, p. 20). Documentele de securitate ce „atestează", vezi-Doamne, „scoaterea de sub urmărire" cu „o lună înainte de moartea sa" au fost cu grijă puse la îndemâna unor cercetători C.N.S.A.S. de o stupefiantă credulitate. Documentul „cheie" (citat peste tot) îl constituie propunerea de încheiere a urmăririi scrisă de Cocârlea Constantin pe 29 septembrie 1989. Spre a părea cât mai convingător așa -zisul dezinteres oficial al poliției politice, documentul-cheie este precedat de note ale aceluiași maior de la Securitatea din Sinaia în care Părintele **este prezentat ca țintuit la pat si în imposibilitate de a se deplasa în decursul anilor 1988 și 1989**, tocmai în perioada când fusese văzut în 1988 la Mănăstirea Prislop (pe 17 dec. 1988 de către Preasfințitul Daniil Partoșanul, pe atunci preot la Prislop, vezi vol. *Părintele Arsenie Boca, Sfântul Ardealului*, Ed. Agnos, Sibiu, 2012, p. 13 ; la o slujbă de la Mănăstirea Prislop, Părintele Arsenie Boca ar fi vorbit –cu un an înainte de împușcarea Ceaușeștilor – despre „sfârșitul dictaturilor" comuniste, își amintea preotul Crăciun Oprea care în 1988 l-a văzut ultima dată pe Sfântul Părinte martirizat de Securitate).

Văzut de Sfintele Paști din 1989 a fost Părintele Arsenie Boca și la Biserica din satul Drăgănescu, după cum aflăm de la Părintele Dumitru de la Mănăstirea Sf.Ilie din Albac. Dar chiar în octombrie 1989, vizitat la Sinaia de pr. Simion Tudoran, Sfântul Părinte nu l-a primit întins pe patul chiliei sale, cum îl primise la sfârșitul lunii septembrie pe angajatul Securității din Sinaia. Pe Simion Tudoran, preotul care-l găzduise la București când la Drăgănescu se sfințea Biserica pictată de el, Părintele Arsenie Boca l-a primit în sufrageria vilei așezământului monahic de la Sinaia unde l-a sărutat de rămas bun, spunându-i în ziua de 27 oct. 1989 că este „ultima oară când se văd".

Varianta oficială cu așa -zisa „moarte naturală" a Părintelui Arsenie a fost difuzată și de nevăzătorul venerat post-mortem la Mănăstirea Brâncoveanu, loc unde a fost „sechestrat" prin comandă securistă Mitropolitul Nicolae Mladin ultimii săi cinci ani de

viață (vezi Părintele Ioan Peană în rev. „Formula As", nr. 1060/ 2013 precum și vol. : Pr. Ioan Peană, *Părintele Arsenie Boca –duhovnicul de taină*, Ed. Accent Print, 2014, pp. 161-175).
Arhim. Teofil Părăian, intens mediatizat ca „înlocuitor" (ca sursă indirectă de difuzare a multor vorbe de duh spuse de Părintele Arsenie Boca, vezi Isabela Vasiliu-Scraba, *Paradigma „Arsenie Boca-Părăian" din seria Eliade-Culian' și Noica-Liicean'*, în rev. „Acolada", Satu Mare, nr. 10 (83) oct. 2014, p.18, URL https://isabelavs2.wordpress.com/articole/isabelavs-boca3paraian/) deși ar fi avut loc în mașina care se ducea la Mănăstirea Prislop la înmormântarea Părintelui Arsenie Boca „nu și-a arătat dorința de a merge" (Părăian), să audă și el cum „toată lumea, și preoții, și călugării și mirenii de la înmormântare vorbeau cu glas tare că Părintele a murit în cazne groaznice la care fusese supus de Securitate, pentru că prezisese lui Ceaușescu sfârșitul" (mărturii consemnate de Valentin Iacob în „Formula As").
Găselnița cu așa -zisa „moarte naturală" a fost difuzată și prin revista „Rost" din București, an II, nr. 20/2004, într-un articol semnat de cercetătorul Adrian Nicolae Petcu (care a mai răspândit-o cu diferite ocazii și nu numai în țară), după ce apăruse povestită de Teofil Părăian într-o anexă a unui volum de compilație apărut la Editura Teognost în 2002. Cu diferența că în volumul scos de editura clujană, moartea nu mai e pusă pe seama infarctului din februarie 1988 si a paraliziei la piciorul stâng, adică a unor suferințe cardio-vasculare, cum lasă de presupus notele Securității din Sinaia : „A avut ceva la rinichi" preciza „înlocuitorul" Părăian într-o înregistrare din 2001 făcută la Mănăstirea „Sub Piatră" si cuprinsă în volumul Editurii Teognost.

După alte opinii vehiculate în 2001 de călugărul cel orb, Părintele Arsenie Boca ar fi stat „nouă luni la Canal" și ar fi avut multe „nereușite" (p.200) în povețele date celor care îi cereau sfatul (Teofil Părăian, p. 200, p.201 și p.205, în compilația lui Ioan I. Gînscă, *O sinteză a gândirii Părintelui Arsenie Boca în 800 de capete*, Editura Teognost, Cluj, 2002). Pe 22 august 2001 „oficialul" Părăian avansase si niște acuzații pe cât de grave, pe atât de lipsite de fundament spre a nega smerenia Părintelui Arsenie Boca la înmormântarea căruia „plutea în jurul lui ca o mireasmă de mir" (*Pe urmele unui sfânt*, p.8). Arhim. Teofil Părăian și-a mai amintit în august 2001 cum Părintele Arsenie Boca i-a spus la una din cele două vizite făcute de el la Drăgănescu că se bucură de orice critică, dar nu și de criticile nedrepte. Probabil că monahul Teofil Părăian obișnuia (chiar pe când trăia marele duhovnic Arsenie Boca) să critice un om „foarte smerit" (pr. Crăciun Oprea în

vol. : *Părintele Arsenie Boca. Sfântul Ardealului*, Ed. Agnos, Sibiu, 2012, p. 58) având darul vederii în duh despre care „au dat mărturie o mulțime de credincioși și el nu poate fi pus la îndoială" (Arhim. Prof. Vasile Prescure) că ar fi fost mândru „căutând să facă pe omul care știe multe". După Sfântul Ioan Casian, cel ce a voit să pricinuiască răul „va fi pedepsit", chiar dacă cel drept „n-a suferit nici un rău... din cele ce i s-au pricinuit cu rea intenție, „fiindcă cel drept le-a făcut să-i servească înaintării în sfințenie" (Sf. Ioan Casian, *Convorbiri duhovnicești*, trad. David Popescu, Editura Institutului Biblic si de Misiune a Bisericii Ortodoxe Române, Bucuresti, 2004, p. 144).
Părintele Ioan Peană spunea într-un interviu publicat de Sânziana Pop în revista ei de succes (vezi Radu Mareș, *Despre succes, cu afecțiune colegială*, în rev. „Acolada", satu Mare, anul V, nr. 10/ 2011, pp.12-13) că bine ar fi dacă ar da Domnul ca „**iubirea pe care Părintele Arsenie o revarsă peste întreaga țară să fie răsplătită printr-o hotărâre sinodală. Ori va fi, ori nu va fi canonizat, Părintele Arsenie Boca este un sfânt**" (vezi pr. I. Peană în rev. „Formula As"). Un frate Daniel înclinat spre sofistică se întreba în coada unei petiții de canonizare a Părintelui Arsenie Boca: „Oare sfinții se fac după părerile oamenilor? Sfinții se aleg prin votul nostru?" (22 mai 2008); „De ce trebuie să ne luptăm noi pentru a canoniza pe cineva? Dumnezeu nu e în stare să convingă? E cumva neputincios?" (Daniel, 2 mai 2008). Sofistica fratelui Daniel, care a semnat petiția de sanctificare doar ca să intre la discuții, diferă substanțial de observația înțeleaptă a unei măicuțe din pangarul Mănăstirii Hurezi căreia îi povestisem cum mi s-a arătat în 2012 Sfântul Părinte la Cheia (vezi Isabelei Vasiliu-Scraba, *De vorbă cu Părintele Arsenie Boca în Pangarul Mănăstirii Cheia*, on-linehttps://isabelavs2.wordpress.com/parintele-arsenie-boca/isabelavs-arseniebocapangar/): „Oare Sfinții Brâncoveni n-au fost sfinți și înainte de canonizare?" (3 iulie 2014). Intr-un eseu din 1943 despre etnicitate și creștinismul ortodox românesc, teologul Nichifor Crainic scria că „un Constantin Brâncoveanu, decapitat împreună cu mândrii săi coconi, dacă n-a fost încă sanctificat, e venerat cel puțin ca un martir național" (vezi *Transfigurarea românismului* în vol. Nichifor Crainic, *Teologie și filosofie. Publicistică, 1922-1944*, Craiova, 2010, p. 203; despre „gândirismul" lui Crainic a vorbit Radu Gyr în 1969, vezi Isabela Vasiliu-Scraba, *Radu Gyr despre falsificarea istoriei literare la „acrobatul" George Călinescu*, URL https://isabelavs2.wordpress.com/articole/isabelavs-crainicgandirea/).
Dintre amintirile sale gata oricând a ieși la lumină, mediatizatul călugăr orb de la Mănăstirea Sâmbăta a repovestit-o pe cea în care Părintele Arsenie Boca, vizitat de el la Schitul Maicilor, n-a dat semn că l-ar mai fi întâlnit vreodată. O altă întâmplare (din

aceeași categorie) era din vremea Prislopului, când Părintele Arsenie Boca [scăpat cu viață după 14 luni de Canalul morții „Dunăre- Marea Neagră”, unde „tortura prin muncă, nesomn, înfometare și bătaie a cunoscut forme de maximă bestialitate”, apud. I. Ianolide,*Intoarcerea la Hristos*, Ed. Bonifaciu, 2012, p. 326] îi expediase înapoi o scrisoare fără nici un răspuns, care i-a ajuns lui Părăian, spre deosebire de scrisoarea din anii cincizeci a Părintelui Cleopa către Părintele Arsenie confiscată de Securitate si pusă la dosar, sau de scrisoarea (oprită de Securitate) în care marea poetă Zorica Lațcu (fostă studentă a elenistului Stefan Bezdechi) îi povestea Părintelui Arsenie Boca despre primul ei an de călugărie la Mănăstirea Vladimirești.
Arhimandritul cel orb venerat prin mediile universitare păstrase în memorie si anul 1949 când Arsenie Boca (ajuns stareț la Prislop) venise într-o scurtă vizită la Sibiu și nu voise a sta de vorbă cu el. In mod ciudat, chiar și îmbrățișarea prietenească din 1980 – când Părintele Arsenie „trecuse în taină” în postul Crăciunului (P.S. Irineu Duvlea, Episcop vicar al Episcopiei Ortodoxe Române din America, în op. cit., p.21) pe la Mânăstirea Brâncoveanu unde era „închis” ostracizatul Nicolae Mladin -, nevăzătorul a reținut-o laolaltă cu amintirea refuzului Părintelui Arsenie de a scrie în Cartea de onoare (op. cit., p.47) a Mănăstirii Brâncoveanu, în care fusese îmbiat să se întoarcă doar „ca magazioner” (Părinele Arsenie Boca). Acesta era unicul post disponibil în comunism (pentru călugărul iconar la Drăgănescu) în mânăstirea căutată prin anii patruzeci de foarte mulți pelerini atrași de faima predicilor ieromonahului Arsenie Boca, stareț care de fapt rectitorise mânăstirea unde a locuit vreme de zece ani.

Din amintirile călugărului orb căruia Părintele Arsenie îi spusese cu ani în urmă că „nu toți cei din lume se prăpădesc, nici toți cei din mănăstire se mântuiesc” (ierom. Arsenie Boca, 1942 citat de arhim. Părăian în anexele volumului compilat de I. Gânscă, Cluj, 2002, p.197) mai aflăm că a existat „la vechea stăreție, lângă cancelarie” (așadar în 2001 nu mai era expus acolo) un „epitaf pictat de Părintele Arsenie, cu Adormirea Maicii Domnului” foarte admirat de profesorul universitar Bologa din Sibiu (T. Părăian în vol.*Sfântul Ardealului*, Ed. Agnos, Sibiu, 2012, p.50, înregistrare publicată și ca anexă în volumul din 2002 scos de editura clujană Teognost, dar și într-un volum de *Convorbiri cu Arhim. T. Părăian* tipărit în 2011 de Editura Andreiană din Sibiu).
Prin aplicarea strategiei cripto-comuniste de promovare a „înlocuitorilor” – cea mai bătătoare la ochi fiind înlocuirea lui Mircea Eliade, „cel mai mare istoric al religiilor din secolul XX”, prin comunistul I.P. Culianu, fost profesor de română în Olanda (1976-1986)

si de italiană în SUA (1988-1989), aflat pe punctul de a fi angajat ca profesor asociat de istoria religiilor (1990-1991) la Chicago în momentul împușcării în ceafă din 21 mai 1991, „înlocuire" înlesnită în mediile academice românești prin minciuni legate de o inventată carieră universitară în domeniul istoriei religiilor a fostului asistent de română a lui Noomen devenit mai apoi profesor de italiană în SUA (vezi Isabela Vasiliu-Scraba, *Micșorarea lui Eliade și gonflarea lui Culianu*, în rev. „Tribuna", Cluj-Napoca, nr. 266/ 2013, pp. 7-8 și nr. 267 / 2013, pp. 5-6,
sau http://www.isabelavs.go.ro/Articole/IsabelaVS-CulianuGonflat19.htm) -, se pare că s-a găsit și pentru Părintele Arsenie Boca, „unul dintre cei mai mari teologi-duhovnici ai neamului românesc" un înlocuitor. Chiar în persoana lui Teofil Părăian (1929-2009). Fiindcă în vreme ce chilia Părintelui Arsenie Boca (1910- 28 nov.1989) din stăreția veche de la Sâmbăta e [permanent] „în lucru" (apud. Părintele Mihail de la Mânăstirea Brâncoveanu, iulie 2012) si nu poate fi vizitată, chilia călugărului nevăzător poartă o placă cu litere aurite și este oferită spre vizitare, cărțile și CD-urile lui Părăian bucurându-se de o nelimitată răspândire. In ianuarie 2012, pangarul de la Patriarhie dospea de productiile lui T. Părăian în timp ce nimic legat de numele Părintelui Arsenie Boca nu exista acolo, la fel ca în pangarul Mănăstirii Cernica si prin alte mănăstiri (de ex cea de la Lacul Sărat, Buzău, în 2016). În noiembrie 2014 pangarul Mânăstirii Căldărușani n-avea nimic de oferit din scrierile Părintelui Arsenie Boca. Dar încă și mai stranie apare lipsa de indicatoare rutiere care să conducă automobiliștii către Biserica de la Drăgănescu pictată de faimosul predicator (vezi Isabela Vasiliu-Scraba, *Miracolul Bisericii de la Drăgănescu şi o profeție a Părintelui Arsenie Boca*, https://isabelavs2.wordpress.com/parintele-arsenie-boca/isabelavs-bisericadraganescu11/ sau varianta primă http://www.romanianstudies.org/content/2011/03/miracolul-bisericii-de-la-draganescu-si-o-profetie-a-parintelui-arsenie-boca/ în condițiile în care alte biserici sînt indicate cu mare grijă pe tot cuprinsul țării.

La Sâmbăta de Sus, poza lui Teofil Părăian tronează chiar și la izvorul făcător de minuni numit „al Părintelui Arsenie Boca". În 2012 era pusă la intrare, luminată de o candelă pe măsuța din dreapta, în timp ce poza Sfântului Arsenie Boca era agățată de stâlp în stânga, alături de alte mici reproduceri de icoane larg răspândite. În 2016 ambele poze fuseseră plasate în stânga, cu poza lui Părăian mai la vedere si însoțită (din 2015) de îndemnul „nu mă furați !" de ca si cum pelerinii veniți la Izvorul Sfântului Arsenie Boca s-ar fi înghesuit, vezi Doamne, să fure poza „înlocuitorului". E drept că în cazul acestui „înlocuitor" n-a trecut suficientă vreme spre a se vorbi de „paradigma Boca-Părăian", cum vorbește în

târgul Ieșilor decanul N. Gavriluță de „paradigma Eliade-Culian', sau la Unversitatea din București cum se vorbește de „modelul" Noica-Liicean' în timp ce prin librăriile bucureștene aproape că nu se mai difuzează (oct. 2014) nici o carte de filozofie scrisă de Noica sau de istoria religiilor scrisă de Mircea Eliade. Să nu scadă interesul (cultivat în mediile universitare post-decembriste) pentru „înlocuitori".

Supărat că Părintele Arsenie Boca nu a avut o părere bună despre el și nu l-a băgat în seamă după cum și-ar fi dorit, Teofil Părăian „nu i-a fost admirator" (T.P., 22 aug. 2001). Aceasta nu l-a împiedicat însă a prelua spre difuzare cât mai multe cuvinte duhovnicești ale Părintelui Arsenie Boca ceea ce a înlesnit mediatizarea laolaltă nu numai în filmulețe video postate pe internet, dar și în poze manipulatoare unde sînt prezentate simultan fotografii ale orbului si ale Sfântului Arsenie Boca (vezi vol. *Părintele Arsenie Boca. Sfântul Ardealului*, pp. 33-51).
P.S. Daniil Partoșanul îl descrie pe Sfântul Părinte ca pe un om în prezența căruia „îl simțeai pe Hristos trăind și vorbind în Părintele Arsenie... este un lucru extraordinar, în viața noastră, în viața oamenilor, să întâlnim un sfânt" (ibidem, p.16). În cuvinte similare îl amintește și părintele Serafim Bădilă de la Mănăstirea Cășiel: „Fața îi strălucea de nu te puteai uita la dânsul, așa îi radia fața de lumină. Era îndumnezeit...din câți oameni am cunoscut, unul mai plin de Duh Sfânt nu am întâlnit...Eu îl consider unul dintre cei mai mari sfinți care i-a dat România... multă nădejde a dat oamenilor Părintele Arsenie și în viață și prin cărțile care i-au rămas și prin îndrăzneala să se roage lui Dumnezeu pentru noi. Printre alți mulți sfinți știuți și neștiuți, canonizați și necanonizați de Sinod, dar canonizați de Dumnezeu și de popor, este printre cei din frunte și Părintele Arsenie" (*Alte mărturii despre Părintele Arsenie Boca*, 2008, pp. 12-14). La Biserica din satul Drăgănescu în 1983 (când Părintele hărțuit de Securitate era în etate de 73 de ani) Bogdan Juncu îl percepe ca cel mai frumos om pe care l-a văzut în viață, „cu o frumusețe în adâncul lui care emana în afara lui și se completa cu frumusețea chipului său și a structurii lui de om. Era ceva, pentru mine, om de lume, era peste așteptările mele de a vedea, de a întâlni. Extraordinar de frumos ! Și avea niște ochi Sfântul Părinte... Distanța dinte mine și Sfântul era de o jumătate de metru, deci l-am văzut foarte bine. Si...nu mă mai săturam privindu-i ochii, care...dacă-i vezi o dată, nu-i mai poți uita niciodată" (ing. Bogdan Juncu, în vol. *Părintele Arsenie Boca. Sfântul Ardealului*, p. 112).
După o mărturie a arhim. Paisie Tinca (n.1931) de la Sâmbăta de Sus, Părintele Arsenie Boca (pe când era stareț la Mânăstirea Brâncoveanu) a curățat izvorul făcător de minuni

„care era plin de frunze și murdar" (vezi vol. : *Fost-am om trimis de Dumnezeu*, Sibiu, Ed. Agnos, 2012, p.155), și a făcut din acel izvor aflat la cca 2 km de mănăstire locul unde obișnuia să se roage izolat de mulțimea de oameni care veneau la Mânăstire, apa devenind „sfințită de rugăciunile Părintelui Arsenie" (vezi *Mărturii din Țara Făgarașului…*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p. 74).
Si în această privință părerea nevăzătorului Părăian (ajuns călugăr la Sâmbăta de Sus după mutarea la Prislop a Părintelui Arsenie Boca) diferă substanțial. Fostul stareț Arsenie Boca doar ar fi văzut izvorul semnalat de un frate de la mănăstire : „s-a dus Părintele la izvor și a văzut că e apă bună. Ani și ani izvorul acesta a rămas așa, fără să se îngrijească cineva să facă acolo niște bănci și o masă. Acestea le-a făcut Părintele Efrem. Nu el personal, ci a angajat niște oameni" (T. Părăian în vol. : I. Gînscă, *O sinteză a gândirii Părintelui Arsenie Boca în 800 de capete*, Cluj, 2002, p. 210).
Într-o conversație cu Mitropolitul Antonie Plămădeală, Teofil Părăian și-a amintit scene din copilăria proprie când bunica-i zicea „hingher (/„horeriu") și mișel", un vecin fiind de părere că „nu-i botezat bine" : „pe ăsta să-l duci la popă, să-i mai citească ceva, că nu i-a zis toate" (vezi Teofil Părăian în vol. *Părintele Arsenie Boca. Sfântul Ardealului*, Ed. Agnos, Sibiu, 2012, p.40). La Mănăstirea „Sub Piatră" mediatizatul nevăzător a mai povestit că Părintele Arsenie Boca (prevăzându-i probabil viitoarea postură de „înlocuitor") îl întrebase în 1942 dacă i-a venit vreodată în minte să omoare un om.
Despre săvârșirea din viață a Părintelui Arsenie Boca, Teofil Părăian spusese că a fost o moarte naturală (din cauza rinichilor) și că în general „la 79 de ani, nu se mai pune problema din ce pricină ai murit. Mori, că moare lumea la 79 de ani si mai devreme" (Părăian citat de I. Gînscă în rev. „Discobolul", Anul XIII, Nr. 154-155-156, oct.-nov.-dec. 2010, p.274). Dacă nevăzătorul s-ar fi dus la înmormântarea Părintelui Arsenie Boca, probabil ar fi auzit ce spunea lumea despre uciderea pe care însuși Sfântul Arsenie o prevăzuse: „eu am să mor martir", zisese limpede.
Parohul Bisericii din satul Drăgănescu (întemnițat și el de organele de represiune fără nici o vină în 1952 si dus la Coloniile Galeș, Valea Neagră, Onești, Borzești șI la Canalul Morții) nu s-a temut pe 4 decembrie 1989, să spună că Părintele Arsenie Boca „a murit martir" (vezi *Mărturii din Țara Făgărașului despre Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p.116; unul dintre bătăușii care i-au cauzat moartea martirică se pare că a avut remușcări, după spusele unei nepoate de-a securistului trimis să-l schingiuiască în noiembrie 1989).
Alături de călugărul Pantelimon Munteanu (de la M-rea Ghighiu, ieromonah căruia noua stareță îi interzisese în 2008 să sjujească și chiar să intre în altar, și care mai apoi avea să

fie mutat „disciplinar” la M-rea Turnu într-o construcție lipsită de fundație) și de starețа Mănăstirii Bic, sau de preotul Petre Vamvulescu, preotul paroh de la Drăgănescu a fost unul dintre cei care au avut curajul să vorbească despre schingiuirea la 79 de ani a Părintelui Arsenie, pe care securiștii bătăuși l-au lăsat apoi să moară la Sinaia amenințându-le pe maicile de acolo să nu spună nimic dacă vor să nu-i urmeze (vezi și volumul de mărturii editat de Romeo Petrașciuc sub titlul *Părintele Arsenie Boca: „Fost-am om trimis de Dumnezeu”*, Sibiu, Editura Agnos, 2012,https://fr.scribd.com/doc/123632180/2012-PARINTELE-ARSENIE-BOCA-FOST-AM-OM-TRIMIS-DE-DUMNEZEU , precum și în volumul preotului P. Vamvulescu, *Minunile lui Arsenie Boca*, Ed. Artemis, București, 2014, p. 51).
În dosarul de urmărire, pe una din foi era consemnat că Părintele Arsenie Boca ar fi suferit din februarie 1988 de „paralizie facială si la piciorul stâng” (vezi nota scrisă la Sinaia de Cocârlea), paralizie care l-ar fi țintuit la pat, dar care nu l-a împiedicat să ajungă iarna la Prislop în 1988 si primăvara la Drăgănescu în 1989.

De pictura celei ce urma să devină faimoasa biserică din satul Drăgănescu (vezi albumul : Părintele Arsenie Boca, *Biserica de la Drăgănescu – „Capela Sixtină” a Ortodoxiei Românești*, ediție îngrijită de Episcop dr. Daniil Stoenescu, Deva, 2005), Părintele Arsenie Boca s-a ocupat între 1968 și 1988, perioadă încrustată în lemnul troiței din curtea Bisericii. Se pare că securiștii n-au fost suficient de prudenți ca să pună informațiile lor de la dosar în acord cu realitatea bine cunoscută în satul unde Sfântul Arsenie Boca a pictat vreme de douăzeci de ani. „Duhurile întunericului stăpânesc acum pe oameni, dar nu vă temeți, Hristos e aproape, cercetează lumea” a spus ieromonahul Gherasim Iscu, unul dintre sfinții care și-au dat duhul după gratiile închisorii comuniste de la Târgu-Ocna (vezi Ioan Ianolide, *Intoarcerea la Hristos*, Ed. Bonifaciu, 2012).
Cu un temei numai de el știut, Florian Bichir, membru C.N.S.A.S, prezintă inversat date despre Părintele Arsenie Boca furnizate Securității pe 4 iunie 1989 (când „nedeplasabilul” Părinte Arsenie Boca se deplasase la Comarnic, la domiciliul informatorului „Tâmplaru”), pentru ca apoi să insereze o notă din 10 aprilie 1989 (evident contrafăcută de maiorul Cocârlea de la Sinaia, poate chiar cu cele mai bune intenții) din care rezultă imposibilitatea de deplasare a Părintelui care ar fi suferit de o paralizie la piciorul stâng. Dacă pe 10 aprilie 1989 Părintele era așa de bolnav cum apare descris în dosarul de Securitate (cu „paralizie facială si la piciorul stâng” din februarie 1988, apud. maior Cocârlea), cum de i-a trecut paralizia atât de brusc încât în aceiași lună Părinte Arsenie

Boca a ajuns la Drăgănescu pe 30 aprilie 1989 (în Duminica Paştelui, cînd a fost pălmuit de Elena Ceaușescu pentru că nu s-a arătat de acord cu dărâmarea bisericii pictată de el, vezi Isabela Vasiliu-Scraba, *Miracolul Bisericii de la Drăgănescu și o profeție a Părintelui Arsenie Boca* URL https://isabelavs2.wordpress.com/parintele-arsenie-boca/isabelavs-bisericadraganescu11/).
Prezența Părintelui Arsenie Boca la Biserica din Drăgănescu în mai 1989 este confirmată de spusele unui vizitator al său din acea perioadă, Părintele Dumitru de la Mănăstirea Sf.Ilie din Albac (vezi *Mărturii din țara Făgărașului despre Părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p.34). Înainte de a se duce de Sfânta Sărbătoare a Paștilor la Drăgănescu, „paralizatul" Părinte Arsenie Boca făcuse între 18 si 25 mai 1989 drumul de la Sinaia la Comarnic spre a-i desena tâmplarului Gheorghe Vâlcea modelele sculpturii comandate de el pentru așezământul monahal pe care-l ctitorise la Sinaia. Părintele Nicodim de la M-rea Prislop îi arătase preotului Crăciun Oprea din Cinciș în vara anului 1989 crucea pentru mormântul Părintelui Arsenie pe care acesta comandase a se încrusta 1910-1989. Văzându-l în putere, tâmplarul care a executat lucrarea s-a mirat când Părintele a precizat : „1989, nici o secundă din 1990 !" . Mărturia despre „crucea de lemn pe care Părintele pusese să i se cioplească data morții cu șase luni înainte de a muri" este trecută într-un volum din 2012 (*Părintele Arsenie Boca, Sfântul Ardealului*, Ed. Agnos, Sibiu, 2012, p. 58).
Maica Zamfira, căruia ieromonahul Arsenie Boca i-a fost „părinte duhovnicesc" (Sofian Boghiu) scrisese că Părintele Arsenie „avea darul rugăciunii, își vedea propriul viitor, suferințele și arestarea, dar nu se tulbura prea tare". Stia că va muri martir și că moartea i se va trage de la o femeie (academiciana cu liceul pe puncte, Elena Ceaușescu), prevăzând că „în vreme ce Nicolae Ceaușescu va pleca din țară, va pierde, la scurtă vreme, conducerea ei, că soții Ceaușescu vor fi uciși la câteva săptămâni după ce va fi el însuși omorât". Fiind convins că „rugăciunile și mijlocirile sfinților sînt ascultate și bineprimite de Dumnezeu", arhimandritul Sofian Boghiu (unul dintre cei 17 nevinovații arestați în 1958 în așa-zisa organizație contra-revoluționară a „Rugului aprins") accentuase „bunătatea inimii si sfințenia vieții Părintelui Arsenie Boca", scos fără nici un motiv din preoție în 1959.

„Reținut" si interogat de Securitate trebuie să mai fi fost Părintele Arsenie Boca si când urma să fie sfințită (de ziua Sfintei Parascheva) frumoasa biserică din Bogata Olteană (unde fresca interioară fusese pictată de el în vreo șapte veri, începând din 1961). Atunci,

în 1967, preotul Spiridon Cândea (parohul bisericii) a fost arestat, după cum aflăm din acea selecție a Dosarului de Securitate al lui Emil Cioran tipărită la Iași în 2010 (vezi la p. 242 declarația lui Aurel Cioran despre pr. Spiridon Cândea, vizitat în anii 1966-1967, declarație smulsă de Securitate exact la vremea când exilații Emil Cioran și Mircea Eliade erau insistent invitați în România, minciunile oficiale ocultând prigoana religioasă și rearestarea preoților, de ex. Spiridon Cândea și Ioan Iovan; ultimul fiind în 1966 din nou judecat si condamnat la doi ani după ce mai fusese arestat din 29 martie 1955 până în 1964 ca duhovnic al Mânăstirii Vladimirești, prima mănăstire desființată de comuniști).

Ca să nu se adune lumea care îl venera ca pe un sfânt, Părintele Arsenie Boca a fost oprit în 2 octombrie 1983 să vină la sfințiirea Bisericii din Drăgănescu, de pictarea căreia s-a apucat după ce Securitatea s-a îndeletnicit cu distrugerea cu lovituri de ciocan a picturii interioare de la Biserica Bogata Olteană sub pretextul că în zidurile bisericii ar fi fost ascunse scrieri ilegale.

De-a lungul a patruzecisicinci de ani petrecuți într-un regim de teroare polițienească în care ateismul era obligatoriu, Părintele Arsenie Boca n-a lipsit nici o secundă din „vizorul" tartorilor responsabili cu întemnițările, înfricoșarea populației pașnice și cu manipularea conștiințelor prin licee, universități și pe căile mass-mediei. După un sfert de veac de la căderea comunismului, în vreme ce minunile martirizatului călugăr iconar Arsenie Boca umplu din ce în ce mai multe volume de mărturii, ateismul reîncepe a fi propagat pe unde radio și prin instituții de învățământ și de cercetare. Despre comunism și înlăturarea acestuia prin „răzmelița sinucigașă din decembrie 1989" (apud. Mircea Sandu Ciobanu, vezi Isabela Vasiliu-Scraba, *Poet la vremea lui Ahab. Poezii incifrate de Mircea [Sandu] Ciobanu și salvatoarea neînțelegere a criticului Marian Popa*, on-line https://isabelavs2.wordpress.com/articole/isabelavs-ciobanu10mirceapoezii/), părintele duhovnic Paisie Olteanu spusese că doar capul balaurului [comunist] a fost tăiat, fiindcă „veninul a rămas răspândit în lume prin coada balaurului". În octombrie 2014 mi-a fost dat să aud (cu totul întâmplător) reclama pe care și-o face postul de radio ProFM. Difuzată obsesional (ca orice reclamă), spre a fi cât mai bine reținută de cei mici cărora li se adresează, reclama ProFM prezintă un școlar care glumește aidoma unui cripto-comunist bătrân, susținând că i-ar place ora de religie pentru că „îl adoarme".
Nici stufosul reportaj al „pelerinului" de la micul Institut de Istoria Religiilor (găzduit în două încăperi arareori locuite ale Casei Academiei, o sală mai la vedere înscripționată

„Culianu", și alta „Eliade" în care fondul „Mircea Eliade" a fost scormonit spre a se fructifica din el prezența lui Culianu chiar și cu modestele lui compuneri literare de tinerețe precum romanul *Râul Selenei*) nu se depărtează de ateismul propagat odinioară prin Academia Ștefan Gheorghiu (condusă de Leonte Răutu, tatăl directoarei Colegiului Noua Europa, Anca (/Răutu) Oroveanu care i-a oferit lui Mirel Bănică bursele de studiu în străinătate). Nicăieri în cele 450 de pagini ale cărții sale despre pelerinajele religioase nu și-ar găsi locul spusa Părintelui Arsenie Boca după care oamenii nu sînt „născuți de timp ci de veșnicie. Așa se face că avem într-o fărâmă de țărână și celălalt târâm. Deși trăim o vreme îmbrăcați de lumea aceasta, totuși ni se întâmplă clipe când fratele vis și sora moarte ne dă târcoale și ne despică făptura în două" (Sfântul Arsenie Boca).
Esența ateistă a jurnalului de pelerin apărut la Polirom în 2014 a ieșit involuntar la iveală pe 30 mai 2014 la Bookfest chiar prin simpla prezentare „cu sintagmele lui Marx" (vezi Blogul lui Donkeypapuas) a cărții *Nevoia de miracol. Fenomenul pelerinajelor în România contemporană* (Iași, Polirom, 2014) de către Andrei Oișteanu, nepotul stalinistului Leonte Răutu. Lucrul s-a datorat probabil și faptului că sociologia religiilor practicată de autor (în Wikipedia.ro el apare ca „sociolog al religiilor") șchiopătă la partea „teoretică", unde nu depășește nivelul broșurilor de popularizare. E drept că nici focalizarea curiozității de „pelerin religios" a salariatului Mirel Bănică nu a săltat vreme de patru ani deasupra prafului drumului pe care înainta coada de pelerini. În drumul său către Mănăstirea Prislop reprezentantul mărunțelului Institut (condus interimar de A. Pleșu) s-a arătat mai fascinat de persoanele supraponderale întâlnite la coadă decât de ceea ce singur scrie că ar fi o „tradiție mitizată, imperfect cunoscută". Cu prejudecata „clarității și obiectivității" studierii științifice a faptului religios, specialistul în biserica ortodoxă a Institutului înființat în 2008 (vezi nota a 5-a din Isabela Vasiliu-Scraba, *Un fals filosof al religiilor - Andrei Pleșu- despre unul autentic: Mircea Eliade* ,
URLhttp://isabelavs.go.ro/Articole/IsabelaVS-PlesuEliade10.htm) explică „nevoia de miracol" prin cauze sociale precum dependența de TV și dorința de „socializare" a pelerinilor cu pensii minuscule, săraci și singuri în garsoniere „de la etajul zece" (Mirel Bănică).
Deplângând „lipsa în România a sociologiei religiilor" pelerinul în interes de serviciu dă de înțeles că sociologia religiilor s-ar îndeletnici cu „tipurile mentale de fundamentalism", după exemplul directorului său preocupat în comunism de tipurile „mentale" ale recitatorilor lui Eminescu la Cântarea României. M. Bănică descrie tipologia unor pelerini la mormântul Părintelui Arsenie Boca în felul următor: pelerinii grăsuni „nu iubesc mersul pe jos", deși omul ar fi „natural dotat pentru migrație" (M.B). Auto-convins

că în pelerinaje contează „fundamentalismul”, salariatul fostului șef al tineretului comunist din Institutul de Istoria Artei (vezi amintirile unui fost coleg de facultate în *Scrisoarea lui Bata Marianov* http://www.romanianstudies.org/content/2013/02/marea-pacaleala-scrisoarea-lui-bata-marianov-catre-sorin-iliesiu/) militează cot la cot cu directorul său Andrei Pleșu împotriva predării religiei în școli. În opinia lui Mirel Bănică „radicalizarea cu nuanțe fundamentalist militante” ar fi adusă cu sine de „valența de cod simbolic a sacrului” (vezi Mirel Bănică, *Pelerinul de autocar și viitorul ortodoxiei*, în Revista „22”, ediția scrisă a revistei apărută în 14 dec. 2010 ; articolul ne pare ilustrativ pentru nivelul tratării și pentru orizontul ideatic al autorului preocupat – pe linie de serviciu – de pelerinajele din România. Volumul său din 2014 intitulat *Nevoia de miracol* a fost recomandat studenților de la Universitatea ieșeană pe 13 oct. 2014, cu o zi înaintea pelerinajului la Sfânta Parascheva de însuși decanul N. Gavriluță).

Hărțuit încontinuu de securitatea regimului totalitar ateist, întâi la Mănăstirea Sâmbăta de Sus, apoi la Mânăstirea Prislop, la Biserica Elefterie cel Nou – unde l-a pictat în bolta altarului pe pruncul Iisus în haine de pușcăriaș și la Schitul Maicilor, două decenii la Biserica din Drăgănescu si în final la așezământul monahal de la Sinaia, Părintele Arsenie Boca a fost omorât de securiștii care l-au bătut mai bestial decât obișnuiau ei să-l bată pe Părintele Bejan căruia abia în decembrie 1989 i-au spus că „e liber” si nu se vor mai atinge de el (vezi pr. Dimitrie Bejan, *Vifornița cea mare*, în care amintește și de întemnițarea Parintelui Arsenie Boca la Ocnele Mari și la Canal; Mirel Bănică a scris despre „fabricarea” Sfântului Arsenie Boca în Revista „22” din 14.12.2010 și s-a gândit să „condenseze” la durata „unui an de zile la Canal și la Ocnele Mari” toate arestările abuzive ale Părintelui Arsenie Boca). Falsificările menite să-i scoată bazma curată pe cei care au ordonat în noiembrie 1989 schingiuirea Părintelui Arsenie Boca le-am regăsit si în numărul omagial „Arsenie Boca” scos în 2004 de revista „Rost” a lui Claudiu Târziu, într-un articol (al unui cercetător nespus de credul) în care documentele securiste erau prezentate ca revelând adevărul adevărat.

În urma schingiuirii de la 79 de ani, Părintele văzător cu duhul s-a săvârșit pe 28 noiembrie 1989, de ziua Cuviosului Mucenic Ştefan cel Nou, “a cărei mucenicie tocmai o pictase pe absida altarului din Biserica Drăgănescu”(pr. Petre Vamvulescu). Deşi sfinţilor li se povesteşte pătimirea pentru care au primit cunună de martiri, Î.P.S Laurenţiu Streza (Mitropolitul Ardealului si mai marele Comisiei de Canonizare) spunea în 2010 la Centenarul Părintelui Arsenie Boca organizat la Mânăstirea Brâncoveanu de la Sâmbăta

de Sus că: “despre sfinţi, despre o personalitate [ca a Părintelui Arsenie Boca] nu ne interesează câte ore, de ce şi unde a fost închis”.

Desigur, pe 25 septembrie 2010 părerea sa era menită să-mi taie mie avântul de a vorbi despre pătimirile de o viață ale Sfântului Ardealului pe care făgărăşenii îl pictează în biserici alături de sfinţii canonizaţi. In scurta mea interventie de la Centenarul Părintelui Arsenie Boca (29 sept. 1910 – 28 nov. 1989) din Aula Academiei de cultură şi religie din cadrul Mânăstirii Brâncoveanu de la Sâmbăta de Sus am atras atenţia asupra modului cum în prefaţa albumului *Biserica de la Drăgănescu* (Deva, 2005, p. 11-13), îngrijitorul volumului a trecut o declarație de anchetă polițienească drept *Autobiografie* a Părintelui Arsenie, fără specificarea provenienței, așa cum s-ar fi cuvenit (vezi înregistrarea http://www.youtube.com/watch?v=Zi0EOBC1HlY&list=UUgcn_JXm6-ZMTeCidkHY0hQ). Declarația fusese dată după arestarea ieromonahului Arsenie Boca pe când se afla la Mânăstirea Bistrița (din Vâlcea) unde fusese invitat să țină prelegeri. Textul *Autobiografiei* este postat și pe Wikipedia.ro, unde încercasem fără succes (fiind blocată de wikipedistul „Alexandru Tendler”=MyComp) să-i trec proveniența (vezi Isabela Vasiliu-Scraba, *Wikipedia.ro citită printre rânduri*, on-line la http://www.agero-stuttgart.de/REVISTA-AGERO/CULTURA/Wikipedia-ro%20citita%20printre%20randuri%20de%20IVS.htm).
Eliberarea ieromonahului Arsenie Boca s-a datorat în vara anului 1945 Patriarhului Nicodim Munteanu (decedat în condiţii suspecte la începutul anului 1948), care a condiţionat prezenţa preotului Burducea (Ministru al Cultelor) în Sinodul din 31 iulie 1945 de eliberarea preoţilor arestaţi. Din păcate la Centenarul sărbătorit la Sâmbăta de Sus nu am reuşit să duc ideea până la capăt fiindcă am fost întreruptă cu fraza: “despre sfinţi, despre o personalitate [ca a Părintelui Arsenie Boca] nu ne interesează câte ore, de ce şi unde a fost închis” (Î.P.S Laurenţiu Streza). La Centenar, neputând vorbi despre „reținerile”, adică arestările preventive ale „ctitorului de frunte al *Filocaliei* românești” și nici despre perioadele de încarcerare, n-am ajuns nici la pătimirea finală din care i s-a tras Părintelui Arsenie Boca moartea martirică din 28 noiembrie 1989 (vezi Isabela Vasiliu-Scraba, *Din culisele traducerii Filocaliei*, în rev. „Acolada”, Satu Mare, Anul VIII, Nr. 7-8 (80-81), iulie-august 2014, p. 15, care se poate citi si la URLhttp://www.isabelavs.go.ro/Articole/IsabelaVS-TraduFilocalia5.htm ; unii cercetători prezintă arestările cumulat, de genul: „a fost în total închis cam doi ani”, cum – pe 3

noiembrie 2014-, apărea pe site-ul datând din 2011 www.fericiticeiprigoniti.net/arsenie-boca/ în articolul lui A. N. Petcu preluat din rev. „Rost”).
In cele cinci volume de mărturii din Ţara Făgăraşului (Ed. Agaton, Făgăraş, 2004, 2005 şi 2008, 2011, 2014), editorul inserează povestea schingiuirii de către Securitate a “călugărului iconar” Arsenie Boca la 79 de ani, cu precizarea că despre moartea sa martirică vorbeau pe şoptite toţi cei veniţi în 4 decembrie 1989 să-l conducă la M-rea Prislop pe ultimul drum. Relatarea despre bătaia securistă în urma căreia a murit la Sinaia Sfântul Părinte Arsenie este citată din primul volumul de *Mărturii din Țara Făgărașului*..., de scriitorul Dan Lucinescu în cartea sa (binecuvântată de Bartolomeu Anania, Mitropolitul Clujului): „Părintele Horia, care locuia la mică distanță de părintele Arsenie, știa de întâlnirea pe care o avusese, cu înalte personalități, cu puțin înainte de a fi omorât. La întoarcerea de la acea întrevedere, mașina în care se afla a fost somată să oprească de către doi securiști (...) care l-au dat jos bruscându-l și băgându-l în altă mașină... Un caz similar s-a petrecut în Polonia unde părintele Popeiușco a fost ucis de doi ofițeri de securitate cu puțin timp înaintea căderii comunismului” (Dan Lucinescu, *Părintele Arsenie Boca, un sfânt al zilelor noastre*, Ed. Siaj, București, 2009, pp. 112-113).
Povestea morții martirice a părintelui Arsenie Boca (publicată de mine în anul centenarului nașterii Părintelui Arsenie Boca, în octombrie 2010 în revista „Argeș” din Pitești, unde am redat inregistrarea Părintelui Pantelimon Munteanu din 2007) poate fi citită și într-un volum al preotului Petre Vamvulescu: „El nu a murit numai din cauză că a fost iradiat... A fost dus în pădurea de brazi de la Sinaia şi răstignit. I-au înfricoşat şi pe cei ce au aflat, ca să nu spună adevărul, şi s-a lăţit minciuna aceasta, că Părintele Arsenie a murit nu muceniceşte, ci de boală” (pr. Petru Vamvulescu, *Viata lui Arsenie Boca – Fapte inedite*, Ed. Artemis, București, 2014).
Iată fragmentul (cenzurat în volumele despre Părintele Arsenie Boca) din mărturia călugărul Pantelimon Munteanu (n. 10 nov. 1920) care a fost la Sinaia când a agonizat și a murit Părintele ieromonah Arsenie Boca, prorocul care a prevăzut că după moartea sa “ţara va lua foc” [duhovnicesc] de la Prislop:

“ În 1989 părintele Arsenie spunea celor apropiaţi: ‘nu mă mai vedeţi în curând că aştia mă termină’. În ultimii ani celor de la conducere le era foarte teamă de părintele Arsenie. Era ţinut în satul Drăgănescu iar intrările în sat erau păzite zi şi noapte de Securitate (..). Ultimele momente şi le-a petrecut la Sinaia. Trebuie neapărat să scrieţi asta. Am fost la el

împreună cu parintele Dometie care a fost ținut acolo mai mult de o săptămână. Si nu i-au dat voie să vorbească cu el. Maica de acolo ne spunea că e la Drăgănescu. Părintele Arsenie avea însă un căţel mic, flocos, negru. Unde era părintele, acolo era şi căţelul. Când am văzut căţelul, mi-am dat seama că este acolo. În cele din urmă ni s-a spus că este bolnav şi că nu poate vedea pe nimeni. I se poate trimite doar un pomelnic sau o scrisoare... După trei zile ni s-a spus că a murit părintele. L-au adus şi era aşa cum era: TORTURAT şi CHINUIT. Se vedea la degete şi la faţă faptul că a fost torturat. Eu am fost la înmormântare şi am văzut: unghiile de la două degete îi erau pur şi simplu smulse...Toate acestea s-au petrecut pentru că a prezis căderea şi moartea lui Ceauşescu. Nu mi-e frică să spun adevărul, chiar dacă unii mai vor să ascundă acest lucru. Puteţi fi şi un om trimis de cei care l-au torturat şi acum vor cu orice preţ să ascundă adevărul. Eu spun adevărul pe faţă, pentru că mulţi îl ştiu, dar nu îl spun" (Părintele Pantelimon Munteanu, M-rea Ghighiu, 2007).

Transcrierea spuselor părintelui Pantelimon Munteanu figurează ca interviu luat la M-rea Ghighiu în toamna anului 2007 de Claudiu Târziu, directorul Revistei „Rost". Numai că spusele dinspre sfârşitul interviului pe care le-am citat mai sus au dispărut ca prin miracol. Noroc că le citasem în articolul meu *Moartea martirică a Părintelui Arsenie Boca, un adevăr ascuns* (publicat în rev. „Argeş", Pitești, oct. 2010 și în rev. „Asachi", Piatra Neamț, Nr. 11 (247), dec. 2010, p.6). Difuzarea aceluiași text în mai multe reviste tipărite în țară este o palidă încercare de a contracara cenzurarea mea „oficială" prin omiterea numelui meu în căutările online de cărți la Biblioteca Națională, și de la alte biblioteci bucureștene, în *Dicționarul presei,* în compilația scoasă de Editura Muzeului Literaturii Române și intitulată pompos *Enciclopedia Identitătii Românesti*).
În final ar mai fi de remarcat ceva: când se îndrăzneşte a se ignora consemnul tăcerii asupra martirajului Părintelui Arsenie se invocă imediat „lipsa documentelor" (de Securitate ?) care să ateste schingiurea Părintelui de către securiști la 79 de ani, „subiectivitatea" martorilor care au îndrăznit să mai spună ceva, precum şi „lipsa de credibilitate" a mărturiei celor care au povestit ce au văzut cu ochii lor la înmormântarea Părintelui Arsenie Boca.

Ca să-mi publice în octombrie 2010 acest articol despre pătimirea Sfântului Părinte o revista literară din Ardeal mi-a cerut "o documentaţie mai vastă" pentru că textul ar "conţine prea puţină documentaţie, mărturiile prezentate par subiective şi puţin

credibile". La astfel de observații oricine s-ar putea întreba: de ce o revistă de literatură la citirea textului meu scris în toamna anului 2010 și intitulat *Moartea martirică a Părintelui Arsenie Boca, un adevăr ascuns la Centenarul sărbătorit la M-rea Brâncoveanu*devine brusc preocupată de probleme juridice, precum credibilitatea martorilor, documentație care să ateste un fapt constatat după producerea sa, etc. In ce mă priveşte, răspunsul l-am aflat chiar în cuprinsul revistei „Discobolul" , la citirea următorului pasaj decupat de redacție din lucrarea de licență a lui I. Gînscă tipărită la Teognost, Cluj, în 2002: **"Se fac fel de fel de vorbe, aprecieri de către oameni necompetenți, de către oameni care nu ştiu realitatea şi care vreau să îl pună pe Părintele în atenția altora. Că a vorbit cu Ceauşescu, că i-a spus lui Ceauşescu că va muri, şi nu ştiu ce…Nu-i adevărat! Sunt nişte lucruri care nu s-au întâmplat şi pe care le inventează oamenii"** (Teofil Părăian, rev. „Discobolul", Alba Iulia, oct.-nov.-dec., 2010, p.274).
Ca să fie repetată şi răsrepetată această **variantă oficială,** nimeni nu se îngrijorează de **lipsa documentației**, sau de **subiectivitatea**ei. Si nici de **lipsa de credibilitate** a unei mărturii prezentate de acel nevăzător care acuzase pe nedrept de păcatul mândriei un om smerit. Chiar dacă este fără îndoială subiectivă, părerea extrem de mediatizată a arhimandritului Teofil Părăian este citată în mediile universitare ca singura părere obiectivă.
Dacă apare cam stranie tăcerea „oficială" asupra morții martirice a Părintelui Arsenie Boca (probabil spre a nu se vorbi de comanda Securității care a decis „atenționarea" prin bătaie a bătrânului preot Galeriu în vara anului 1989, maltratarea bestială a Parintelui Arsenie în noiembrie 1989, și schingiuirea teologului Tudor Popescu sau a scriitorului Ernest Bernea la 80 de ani), încă și mai ciudată este colportarea în tot felul de volume a unei biografii lacunare a Părintelui Arsenie Boca unde nu se suflă nici o vorbă de moartea sa martirică și se „rezumă" la cele două intervale mai lungi întemnițarea și anchetarea unui om care la viața lui a avut doar două „pete pe haina de nuntă", dintre care o pată i se ștersese chiar înainte de pătimirea fără de vină prin temnițe comuniste. „Dreptul piere și nimeni nu ia aminte ; se duc oamenii cinstiți și nimănui nu-i pasă că din pricina răutății a pierit cel drept" (Isaia 57.1, citat de arhimandrit prof. Vasile Presure).

Cuvinte cheie: Isabela Vasiliu-Scraba, Părintele Arsenie Boca, Filocalia, Biserica Drăgănescu, M-rea Prislop, Sinaia, moarte martirică.

Repere bibliografice :

1. Isabela Vasiliu-Scraba, *Miracolul Bisericii de la Drăgănescu şi o profeţie a Părintelui Arsenie Boca*,https://isabelavs2.wordpress.com/parintele-arsenie-boca/isabelavs-bisericadraganescu11/ sau varianta primăhttp://www.romanianstudies.org/content/2011/03/miracolul-bisericii-de-la-draganescu-si-o-profetie-a-parintelui-arsenie-boca/ . A se vedea înregistrarea preotului Savian Bunescu prezentând pictura Părintelui Arsenie Boca din Biserica Drăgănescu de la minutul 5.44, partea I-a http://www.petru.jigorea.com/?p=1705 , 45.58 minute și partea a II-a, mai scurtă, de 44.33 minutehttp://www.petru.jigorea.com/?p=1790 .
2. Isabela Vasiliu-Scraba, *De vorbă cu Părintele Arsenie Boca în Pangarul de la Cheia*, în rev. „Cetatea culturală", Cluj-Napoca, Seria V, anul XVI, Nr. 32 (130), mai 2015, pp. 26-29, https://fr.scribd.com/doc/200767486/IsabelaVasiliuScrabaArsenieBocaPangar
3. Isabela Vasiliu-Scraba, *Olga Greceanu şi Părintele Arsenie Boca*, http://www.clipa.com/print_a4876-Isabela-Vasiliu-Scraba-Olga-Greceanu-si-Parintele-Arsenie-Boca.aspx
4. Isabela Vasiliu-Scraba, *Legile Părintelui Arsenie Boca, legile veacului viitor*, https://isabelavs2.wordpress.com/parintele-arsenie-boca/ivslegiarsenieboca7/ sau https://fr.scribd.com/doc/191832093/IsabelaVScrabaLegiArsenieBoca .
5. Isabela Vasiliu-Scraba, *Vedere în duh şi viziune filozofică, sau Părintele Arsenie Boca şi Nae Ionescu*,http://www.romanianstudies.org/content/2013/01/parintele-arsenie-boca-si-nae-ionescu-vedere-in-duh-si-viziune-filozofica-de-isabela-vasiliu-scraba/
6. Isabela Vasiliu-Scraba, *Parintele Arsenie Boca, Zorica Laţcu si Nichifor Crainic în culisele traducerii Filocaliei (I-IV)*,http://fr.scribd.com/doc/230417806/IsabelaVasiliuScrabaTraduFilocalia
7. Isabela Vasiliu-Scraba, *Wikipedia.ro citită printre rânduri*, https://fr.scribd.com/doc/171896306/IsabelaVasiliuScrabaWikipediaRosau o variantă mai scurtă pe http://blogideologic.wordpress.com/2013/06/02/isabela-vasiliu-scraba-wikipedia-ro-citita-printre-randuri/
8. Isabela Vasiliu-Scraba, *Martirii închisorilor în viziunea lui Mircea Eliade si a Părintelui Arsenie Boca*,*https://fr.scribd.com/doc/191186479/IsabelaVScrabaEliadeArsenBoca* ; sau https://isabelavs2.wordpress.com/parintele-arsenie-boca/noaptea-de-sanziene/ .

9. Isabela Vasiliu-Scraba, *Radu Gyr despre falsificarea istoriei literare la „acrobatul" George Călinescu*, URLhttps://isabelavs2.wordpress.com/articole/isabelavs-crainicgandirea/
10. Isabela Vasiliu-Scraba, *Mircea Vulcănescu şi alţi cărturari martiri ai temniţelor*, publicat în rev. „Nord literar", Baia Mare, nr. 2 (105), febr. 2012; http://www2.nord-literar.ro/index.php?option=com_content&task=view&id=1155 .
11. Isabela Vasiliu-Scraba, *Ceva despre Scoala trăiristă inițiată de Nae Ionescu*, în rev. „Tribuna", Cluj-Napoca, nr.258, pp.4-5, sauhttps://fr.scribd.com/doc/171686934/IsabelaVasiliuScrabaNaeIonescuScoalaTrairista .
12. Isabela Vasiliu-Scraba, *Despre lipsa de individualizare a călăilor, sau Despre lipsa individualizării anchetatoarei din romanul eliadesc „Pe Strada Mântuleasa"*, http://fr.scribd.com/doc/172501135/IsabelaVScrabaEliadeStrMantuleasa
13. Isabela Vasiliu-Scraba, *Paradigma „Arsenie Boca-Părăian" din seria Eliade-Culian' și Noica-Liicean'*, în rev. „Acolada", Satu Mare, nr. 10 (83) oct. 2014, p.18, sau http://www.alternativaonline.ca/IVS1501.html , orihttps://fr.scribd.com/doc/246393473/IsabelaVasiliuScrabaBocaParaianEliadeCulianNoicaLiicean .
14. Isabela Vasiliu-Scraba, *Ceva despre mistica luminii în pictura Părintelui Arsenie Boca*, în rev. „Acolada", Satu Mare, nr. 2 (99) februarie 2016, p.13 ; https://www.scribd.com/doc/187826934/IsabelaVasiliuScrabaMisticaLuminiiBoca .
15. Prezentarea scriitoarei Isabela Vasiliu-Scraba în Wikipedia.ro inainte de vandalizarea acestei fișe de dicționarhttps://fr.scribd.com/doc/168346109/FisaWikipediaRoIsabelaVasiliuScraba .

Autoare: ISABELA VASILIU-SCRABA

Sursa : https://isabelavs2.wordpress.com/parintele-arsenie-boca/isabelavs-martiriul7-boca/

După lectura acestui articol, iată e-mailul pe care mi l-a trimis profesorul Stefan Stoenescu din America : **„E cutremurător ce scrieți [**despre Moartea martirică a părintelui Arsenie Boca**] si este pilduitoare abnegația și curajul cu care investigați pentru a respecta Adevărul integral, fără subterfugii și alte tertipuri reductive".**
Si două comentarii:

„Dumnezeu, prin rugăciunile bunului și iubitului nostru Sfânt Arsenie Boca, să vă ocrotească și să vă ajute să continuați a ne spune adevărul despre cel pe care cu inima, noi românii, îl simțim sfânt și rugător apropiat nouă („Liliana", 29 decembrie 2014).

„… Admir acuratețea cu care ați pus cap la cap toate datele și informațiile despre viața și pătimirea părintelui Arsenie Boca" (Gențiana Crăciun, 12 ianuarie 2015).

Sursa: https://isabelavs2.wordpress.com/parintele-arsenie-boca/isabelavs-martiriul7-boca/ .